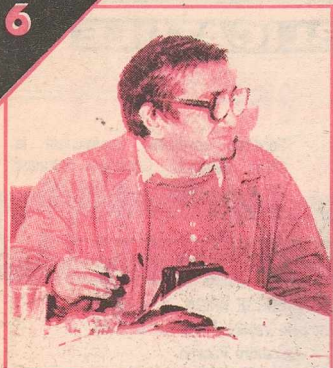

Poetul Mihai Avasilcăi are patru clase și 18 ani de pușcărie

Nr. 5/1996 • 7 - 13 februarie • 16 pagini • 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Valoarea
premiului

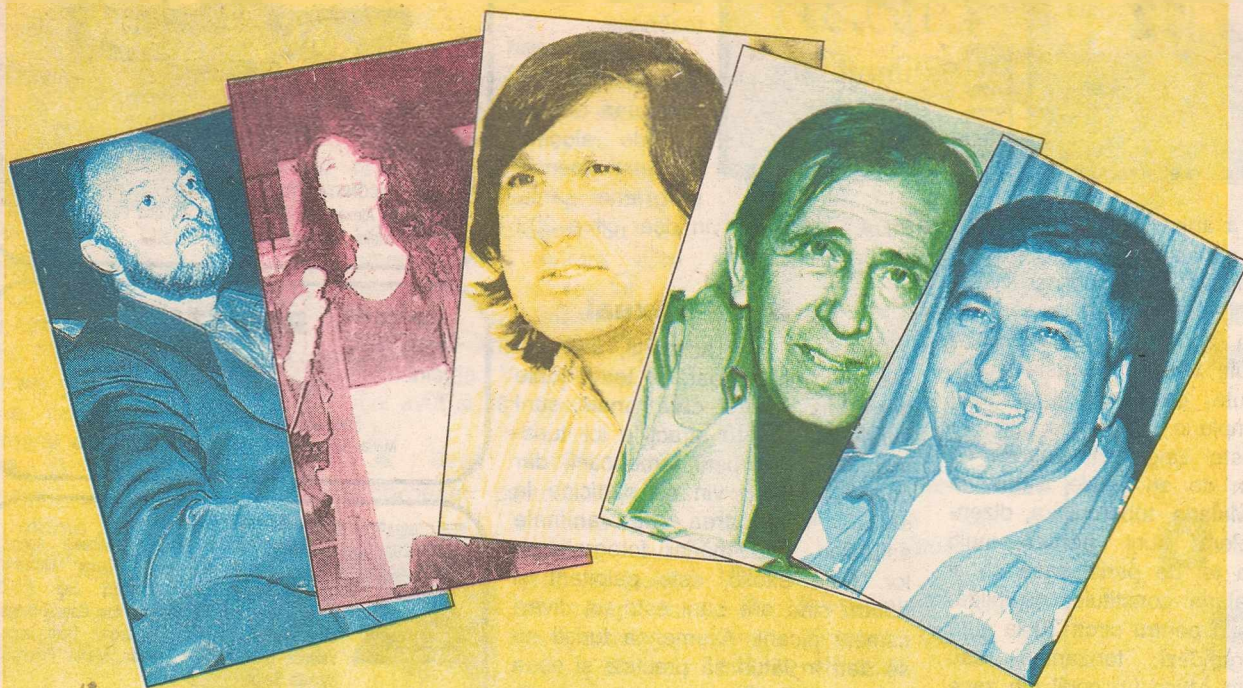
MASINA DE SCRIS

se menține la

1.000.000
de lei

(pag. 12 - 13)

Mulți chemați, puțini aleși !

**Ce s-a ales de
banii sindicatelor**

(pag. 5)

Anchetă:

**Viața la
mâna
a doua**

■ sau despre dreptul de
a purta ce aruncă alții

(pag. 8)

Dosar:

Aleea 8, parcela 3

■ drepturile ziaristului
sau „recursul la metodă”

(pag. 9)

 **radio
CONTACT**

(pag. 10)

Pe mutește...

Cazul Andrița

■ Flacăra cere sprijinul cititorilor în elucidarea unei morți ciudate

Așa cum vă anunțăm în urmă cu două săptămâni, revista Flacăra se va ocupa printr-o serie de articole de cazul **Alexandrei Cristina Andrița**, o tânără ce a murit în condiții ciudate în urmă cu mai bine de trei ani. În acest număr al revistei noastre vă prezentăm câteva păreri ale doamnei **Ioana Andrița**, mama Alexandrei, care de peste doi ani bate la toate ușile, în speranța că se va face lumină în acest caz.

(Continuare în pag. 5)

Pe urmele maladiei secolului

SIDA vine cu camionul

Localnicii îi spun autostradă, dar de fapt este vorba de o șosea îngustă pe care abia dacă se strecoară două vehicule din sens contrar. Ce-i drept însă, șoseaua care merge de la Mombasa, de pe țărmul Oceanului Indian, până în cealaltă parte a Africii, la Pointe Noire, pe țărmul Atlanticului, traversează inima Africii subsahariene, într-o zonă destul de populată. Șoseaua nu are sisteme de semnalizare decât în apropierea vreunui oraș mai mare. Lipsește desigur banda din mijloc pentru că vopseaua necesară pentru a acoperi o atât de mare distanță, ar costa prea mult. De aceea șoferii sunt încercați, ei cunosc de regulă ca-n palmă drumul și în general nu riscă să meargă noaptea.

Pentru a se odihni, dar și pentru a se aproviziona cu benzină, camionagii se opresc în localitățile de pe parcurs. Și în afară de benzină și mâncare ei găsesc în aceste locuri de popas și prostituate. Ele o fac pentru bani, pentru că nici nu prea au alte surse de venituri.

Localnicii le numesc pe aceste practicante ale celei mai vechi meserii „cuvertură pentru bărbați”, dar ele preferă un nume mai pompos „commercial sex workers”, adică „truditoare comerciale ale sexului”. Sunt mii de asemenea femei pe acest traseu, care repetă un scenariu bine cunoscut, dar cu rezultate dramatice, pentru că răspândesc bolile venerice, dar mai ales SIDA. Potrivit unor studii calificate ale unor organizații internaționale de profil, citate de revista italiană „Panorama”, circa 30 la sută dintre camionagii ar fi seropozitivi, în timp ce în rândul prostituatelor rata infectării este de peste 60 la sută. „Nu există posibilitatea efectuării testelor, pentru că ele costă prea mult”, a declarat o oficialitate de la Programul de control anti-SIDA din Nairobi, Kenya. Programele care au vizat educarea populației și schimbarea comportamentului sexual al acesteia n-a dat nici un rezultat concludent.

O epidemie în plus

Pe această șosea a morții, pe unde circulă camioane din Zair,

Sudan, Kenya, dar și din alte state africane din regiune, se cunosc deja „cuiburile” cele mai periculoase: Kibwezi, Mashinari, Simba, Gilgil, Malaba etc. A introduce aici alte reguli de comportament sexual (principala sursă de transmitere a maladiei secolului) este greu, nu numai din punctul de vedere al mentalității, dar și al costurilor, pentru că bunăoară un prezervativ costă cât un litru de benzină. Apoi există o neîncredere în tot ce vine de la albi, întrucât și această boală este socotită tot o „invenție” a albilor.

Este vorba cumva de fatalism sau de resemnare? „Pesimismul nu este

constituie ocupația principală dintr-o zi.

O adevărată hecatombă

Perspectivile de restrângere a căilor de răspândire a bolii fiind foarte reduse, specialiștii nu pot decât să construiască prognoze cumplite ale morții. Astfel se consideră că în Kenya, în anul 2005, numărul orfanilor care și-au pierdut părinții din cauza SIDA va fi de peste un milion, față de circa 250.000 în prezent. La Mombasa, punctul terminus al acestei „autostrăzi a SIDA”, numărul femeilor însărcinate seropozitive ar fi de peste 20 la sută din total. Din

cele 18 milioane de persoane contaminate cu virusul HIV în lume, 11 milioane aparțin Africii. Asistența pentru bolnavii în fazele terminale costă foarte mult, în orice caz peste posibilitățile țărilor din regiune. Efortul este prin urmare dirijat tot spre măsuri profilactice, dar optimismul în legătură cu șansele de succes ale unui asemenea program sunt mai curând rezervate.

Banca Mondială a anunțat că din suma de 1,5 miliarde alocată în lume pentru programe anti-

SIDA, Africii îi revin doar circa 200 milioane.

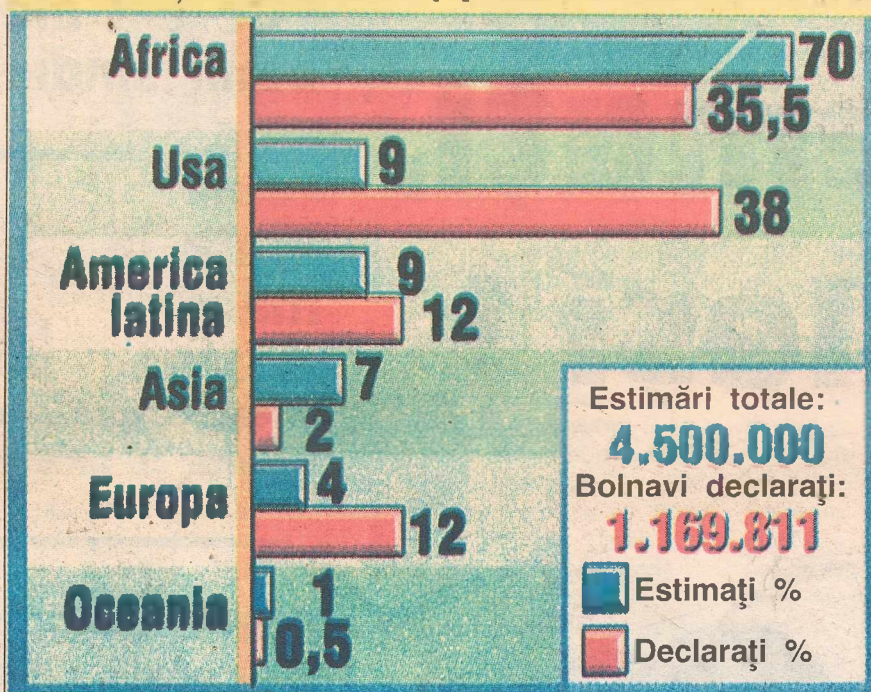
Turismul sexual

Din acest brâu al morții, SIDA se răspândește, așadar, în toate țările din zonă, dintre care unele sunt cunoscute pentru atracțiile lor turistice. Mulți europeni, americani, dar chiar și asiatici vin să participe la safari, vânătoarea de animale sălbatice, sau măcar fotografierea lor. Este exotic, este palpitant și pentru cine are bani este un divertisment pios. Asemenea turiști nu se dau în lături să practice și ceea ce se numește „turismul sexual”, foarte prezent și în țări precum Thailanda. În asemenea cazuri, riscurile sunt uriașe, iar mijloacele de prevenire aproape imposibile. De altfel mulți consideră că din acest „focar” din Africa s-a răspândit flagelul în lumea întreagă, idee pe care africanii o resping cu vehemență.

ȘTEFAN NICOLAE ■

SIDA în lume

Numărul cazurilor de la începutul epidemiei (sfârșitul anilor '70) până în iunie 1995

o calitate a africanilor”, arăta o specialistă de la o organizație internațională, care sublinia totuși că intensitatea problemelor sanitare din Africa tinde să banalizeze și SIDA. Mulți văd în această boală necunoscută, de care toți se tem, pur și simplu o altă boală care se adaugă listei lungi a flagelurilor ce seceră an de an viețile a mii de oameni. Malaria, tuberculoza, dizenteria, holera sunt pentru mulți africani la fel de periculoase ca și SIDA. Malaria constituie, de pildă, cauza morții pentru circa 30 la sută dintre ugandezi, tanzanieni sau kenieni. În Africa un copil din zece moare de malarie înainte de a împlini vârsta de cinci ani. Maladia ar putea fi stopată sau diminuată numai dacă locuitorii și-ar pune apărătoare pentru țânțari (de fapt niște plase), dar una costă cam o treime dintr-un salariu mediu. Din cauza diareei mor anual trei milioane de persoane pe continent, boală care este – ca și dizenteria – provocată în primul rând din cauza apei. Pentru multe familii africane căutarea și găsirea apei

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membru: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director economic: DUMITRU CIUREA

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,

223.15.37; 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zorojanu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Luci Ștefanovici, Claudia Totir

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,

Horia Turcanu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Laura Dobre, Florin Ioniță

■ CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceaciru

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănăla (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

Flacăra

BIS

magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS
REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona
Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA

PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

SEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel,

Maria Călin, Nicoleta Burtă, Cezar Munteanu,

Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,

Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu,

Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie,

Nicolae Șerban

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorela Tudor, Elena Anghel,

Gabriela Ionescu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu;

Liliana Crețu

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

Tipar realizat la: Tipografia ANA

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Răzlețe

Vă invit să faceți următoarea experiență: umpleți o oală cu apă de la robinet și puneți-o la fiert. După ce dă în clocot, lăsați-o să se răcească. Priviți pe fundul oalei. Vă veți îngrozi. Ochilor dumneavoastră li se va înfățișa imaginea unui strat ruginiu de măr. Dacă în București e o astfel de situație, cum o fi prin alte părți ale țării?

Nu mă leagă nimic de domnul Adrian Severin. Ne-am întâlnit numai de câteva ori, din întâmplare, am schimbat câteva vorbe, i-am parcurs cartea pe care scris-o și pe care a avut bunăvoința să mi-o trimită, i-am urmărit intervențiile publice în care s-a dovedit, ca majoritatea celor din echipa Roman, școlit, bun vorbitor, cu harul persuasiunii. Dacă n-ar fi fost gestul său de acum câțiva vreme, când a votat împotriva intrării Rusiei în Consiliul Europei, l-aș fi urmărit, în continuare, ca un spectator interesat de evoluția unui actor pe care îl apreciază, dar de care nu se simte în nici un fel atașat. Însă, după prestația sa de la Strasbourg, ori de câte ori îl voi mai întâlni, îi voi strânge mâna cu tot respectul. Fiindcă el a exprimat, prin votul său, ceea ce de fapt crede orice român în sinea lui: pericolul rusesc nu va fi înlăturat nicidecum prin complicitatea de care dă dovadă, din păcate, comunitatea internațională, la toate fărâdelegile comise de Moscova, de mulți, foarte mulți ani, pe întreaga suprafață a planetei.

În numărul trecut al revistei noastre am semnalat cum câțiva dintre foștii noștri angajați – din silă nu le mai pomenesc numele – au furat titlul revistei FINANCIARA, înregistrat la O.S.I.M. de S.C. Publicațiile Flacăra S.A., au șterpelit banca noastră de date, și-au însușit bunuri ale societății noastre etc., etc. Știți ce efect a avut asupra ipochimenilor dezvăluirea, în văzul lumii, a faptelor lor reprobabile? Au sărit ca arși de indignare, au început ei cu acuzațiile susținând că n-ar fi trebuit să facem public cazul. Așa o fi în vremuri de tranziție: tot hoții strigă mai tare, doar-doar or scăpa nepedepșiți.

Am trecut în aceste zile, când a nins din nou, pe o șosea care stăbătea o pădure. Copacii străjuiau solemn, cu crengile îndoite sub omăt. Din când în când, se auzea fâlfâitul unor aripă grele. O pace din alte timpuri cuprinsese locurile. Și atunci s-a petrecut minunea. La marginea drumului acoperit de gheață a apărut pe neașteptate o căprioară. A privit, câteva clipe, fără frică împrejurimile. Și-a ațintit ochii și asupra noastră. Apoi, cu un salt, s-a năpustit în codru, ca și cum întâlnirea cu orice pământean ar fi fost o jignire adusă frumuseții, purității peste care este stăpână.

REZUMAT

● C.V. Tudor publică dosare secrete ale SRI. Emil Constantinescu îl interpelează pe Ion Iliescu asupra acestui fapt, Traian Chebeleu zice că tot aia e ce face Vadim și ce face opoziția. În concluzie, rămâne cum am stabilit.

● O parte din staff-ul PDSR o vizitează pe mama lui Ion Cristoiu. Nu strică să te pui bine cu o anumită parte a presei.

● În Polonia, premierul Jozef Oleksy, acuzat de colaborare cu KGB-ul, demisionează. Slab de înger! - un român s-ar fi făcut că plouă.

● După ce, prin '92, participa la un spectacol al Alianței Civice, Dorel Vișan candidează pentru PDSR.

Totul e să fii flexibil.

● A încetat din viață col. (r) Gheorghe Dinu, ex-adjunct al șefului Securității Târgoviște. Infarct, după o recentă EKG care îi ieșise foarte bine. S-a mai dus un martor.

● Greva în subteran a devenit o molimă: 400 mineri de la Exploatarea de Aur Baia de Arieș speră să-și rezolve astfel revendicările.

● Rusia este primită în Consiliul Europei cu 34 amendamente, printre care retrocedarea tezaurului și arhivei românești și retragerea Armatei a 14-a din Transnistria. Vezi să nu! Au mai avut și alții amendamente - și?

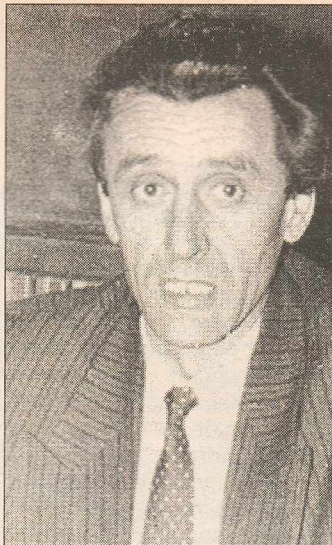
● Grav accident în Dobrogea: personalul 8652 spulberă un autocar turcesc: 9 morți, 26 răniți în stare critică.

● Marcel Ivan este re-inculpat și rearestat în ziua când urma să fie eliberat.

● Lovitură de stat militară în Niger.

O fi de la căldură.

● Ioan Gavra a fost desemnat șeful campaniei electorale a PUNR, ceea ce înseamnă că n-o să ne plictisim.

● Actorul Marian Hudac iese din scena vieții în mijlocul unei sărbătoriri la UNITER.

● Președintele UDMR Timiș, Ferencz Csaba, 51 ani, se sinucide.

● Răspunzând uneia din numeroasele scrisori adresate de Gheorghe Funar lui Ion Iliescu, PDSR amenință cu îndepărtarea miniștrilor peuneriști din guvern. Cu ei sau fără ei...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Cifre reci pentru o realitate fierbinte

Recent încheiatul 1995 a prilejuit variate bilanțuri. Poate că acela al accidentelor rutiere în care au fost implicați copii este cel mai tragic dintre toate: 34 morți, 215 grav răniți (ceea ce, de regulă, înseamnă traume fizice și psihice de lungă durată, chiar infirmități pe viață) și 873 evenimente fără implicații grave - numai în București și SAI ! Cauzele principale: lipsa de supraveghere și traversarea prin locuri nepermise. Indiscutabil, vinovați suntem noi, adulții: în școli nu se face educație rutieră, iar părinții acuză, probabil, lipsa de timp. Nici o scuză nu stă însă în picioare. Cifrele sunt reci, dar realitatea este fierbinte. (TCZ)

Evenimente mari, evenimente mici

Puls

Legea pierderii alegerilor locale

1996 este un an al marilor confruntări electorale. Va trebui să facem față celor trei valuri: alegerile locale, generale și prezidențiale, cu mențiunea că ultimele două ar putea fi, ca și până acum, simultane.

Într-o societate aflată în tranziție legislația ar trebui să sufere o permanentă perfecționare și să parcurgă drumul într-un sens bine precizat: dinspre rău spre bine sau de la bine la și mai bine. Din păcate, sunt semnale clare că se întâmplă exact pe dos. Iar exemplul la care mă voi referi este cât se poate de elocvent. Este vorba despre modificările care vor fi aduse Legii alegerilor locale. Noua formulă amenință să schimbe din temelie modul de desfășurare al scrutinului. Primarul și viceprimarul vor fi votați pe o listă iar consilierii vor face obiectul unui buletin de vot separat.

Tot prin lege se stabilește și perioada de campanie electorală: 45 zile. Aici însă își face simțită prezența o mică subtilitate: data la care se vor desfășura alegerile locale este stabilită de executiv prin Hotărâre de Guvern.

Ceea ce înseamnă că timpul real va fi cu mult mai scurt dacă ne gândim că legea mai trebuie și promulgată.

Totul seamănă cu o cursă contracronometru în care va câștiga cel care stabilește regulile. Adică actuala putere. Să explicăm și de ce. Pentru că termenul de depunere al candidaturilor este, conform noilor prevederi, de numai cinci zile. La cât de bine funcționează infrastructura în România (telefoane, transporturi, comunicații etc.), acest lucru va handicapa exact forțele politice care n-au pâinea și cuțitul în mână.

Tot legea stabilește că delegații partidelor, desemnați să supravegheze la fața locului modul cum decurge procesul electoral, trebuie anunțați în 24 ore de la data stabilirii președinților secțiilor

de votare de către tribunale. Timpul este într-atât de scurt încât ne putem aștepta la creșterea procentului de nereprezentare a observatorilor... În acest mod și fraudele pot fi mai ușor săvârșite. Și când pomenim de această posibilitate ne gândim și la faptul că nici până acum cetățenii nu sunt în posesia cărților de alegător. Ar fi culmea ca scrutinul să se desfășoare în lipsa acestora, pentru că s-ar crea posibilitatea contestării masive a rezultatelor alegerilor, întrucât Legea 68 specifică foarte clar că exercitarea dreptului de vot se face numai pe baza cărților de alegător. Iar onor-guvernul României are mai degrabă o reacție de respingere în legătură cu respectivele documente. Acest lucru este confirmat și de modalitatea în care premierul Văcăroiu înțelege să motiveze nedistribuirea lor. Pe parcursul întâlnirii de la Cotroceni cu liderii formațiunilor politice parlamentare, primul ministru afirma nici mai mult, nici mai puțin că respectivele hârtiuțe nu sunt încă în posesia cetățenilor cu drept de vot pentru că „sunt 1,5 milioane oameni în România care sunt într-o oscilație permanentă”. Mai trebuia ca premierul să ne precizeze și tipul oscilației și perioada acesteia și, de ce nu, să ne facă și o schemă. Așa, ca să ne rămână în memorie geniala idee care l-a fulgerat. Nu în ultimul rând trebuie să menționăm că, potrivit modificărilor preconizate, rolul primarului se diminuează și mai mult. Prefectul devine un fel de prim-secretar cu puteri practic nelimitate. În aceste condiții stai și te întrebi cui folosește scrutinul? La ce bun atâta cheltuielă? Se impun și câteva concluzii, dar din lipsă de spațiu mă voi mărgini la o singură remarcă. Dacă asta ni se pregătește la locale, putem lesne bănuî ce ni se prepară pentru generale și prezidențiale.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Între două (n. r. știri) nu te plouă

■ Arta comunicatului la stăpâni

O analiză asupra modului în care ajunge informația de la autorități la presă este de multe ori interesantă.

Reproducem în continuare textul integral al unei știri Rompres, din data de 31 ianuarie a.c.:

„În temeiul articolelor 85, alineatul 2, 105 și 106, alineatele 2 și 3 din Constituția României și având în vedere propunerile primului-ministru, la 31 ianuarie 1996, președintele României, Ion Iliescu, a semnat un decret prin care Adrian Turicu se revocă din funcția de ministru al comunicațiilor, iar Mircea Coșea, ministru de stat, președintele Consiliului pentru Coordonare, Strategie și Reformă Economică, se desemnează și în funcția de ministru interimar al comunicațiilor până la numirea unui titular”.

Traian Chebeleu între două știri

Adrian Turicu între decretul de revocare, Traian Chebeleu, scuzele de rigoare și realitatea crudă...

Tot Rompres transmite în aceeași zi știrea cu următorul conținut:

„Dintr-o eroare a purtătorului de cuvânt, s-a dat publicității comunicatul de presă cu nr. 31, prin care se anunța semnarea unui decret al președintelui României, referitor la revocarea lui Adrian Turicu din funcția de ministru al comunicațiilor. Un asemenea decret nu a fost semnat. Purtătorul de cuvânt își cere scuze pentru această eroare, se arată într-un comunicat de presă remis Agenției Rompres.”

La prima vedere

Așadar, mare încurcătură mare. La prima vedere Cotroceniul pare a fi fost subminat de gafa purtătorului de cuvânt Traian Chebeleu care, vezi Doamne, din pricina surmenajului cauzat de funcție probabil, comunică de zor, în stânga și-n dreapta, un eveniment care nu s-a produs. Spunem la prima vedere căci citind cu atenție scuzele așternute de același

domn dibaci tot într-o știre Rompres, putem observa că informația privind demiterea ministrului peunerist al comunicațiilor avea și număr de comunicat: 31. Cu alte cuvinte era prevăzută să apară. Întâmplarea sugerează mai degrabă o defecțiune survenită la șeful direct al dlui Chebeleu. O ezitare a dlui Iliescu adică. Evenimentul cu pricina scoate în evidență pe

de o parte modul în care mai marii țării înțeleg să facă politică, iar pe de altă parte, un vechi obicei totalitar: anume acela că subalternul trebuie cu orice chip să ascundă cioburile de la strachina spartă de șef, chiar dacă se taie cu ele. La așa conducători, așa stat de drept.

R. IOANID ■

Dialog de lemn la Cotroceni

La început de an electoral, dl Iliescu i-a invitat la Cotroceni pe toți liderii partidelor parlamentare. Prin „toți” e musai să înțelegem totalitatea acestora, mai puțin C.V. Tudor și... Nicolae Cervenii. Și dacă absența primului de pe lista celor poftiți la discuție este lesne de explicat, omiterea liderului PNLCD seamănă mai mult a răzbunare copilărească. Oricum, liberalul cu pricina nu s-a sfiit să declare că se simte deosebit de bucuros că șeful statului nu l-a canonit și pe el preț de câteva ore.

În esență, au fost abordate trei chestiuni.

Președintele a dorit să cunoască părerea interlocutorilor în legătură cu prioritățile legislative ale momentului. Persistă dilema: să se voteze mai întâi Legea bugetului sau să se dezbată cu prioritate Legea alegerilor locale? De altfel, surse demne de încredere susțin că de această dată PDSR este îngrijorat peste măsură de posibilitatea ca proiectul de buget să nu întrunească numărul necesar de voturi. Doar Nicolae Văcăroiu afișa o nevinovată liniște interioară afirmând la un moment dat ceva de genul: Nu e nici o tragedie. Se poate și fără buget.

Al doilea subiect drag dlui Iliescu s-a numit campania electorală. Președintele și-a lansat din nou bine cunoscutul apel la o dezbatere calmă și civilizată. Trebuie să ne așteptăm prin urmare la un aprig duel în care nimeni nu va menaja pe nimeni. Și cum din alocuțiunea șefului statului nu putea să lipsească termenul „consens”, dl Iliescu a făcut apel la acesta în legătură cu politica externă a României. Adică în ceea ce privește negocierea tratatului de bază cu Ungaria și integrarea noastră în Uniunea Europeană.

RADU IOANID ■

„Băi tăticule” vrea primar

Partidul de guvernământ a reușit teribila performanță de a lansa o nouă modă în politica românească. După ce a exploatat la maximum ceea ce am putea numi „efectul Floarea Calotă” prin înregimentarea unor cunoscuți cântăreți, actori sau personaje din domeniul artisticului, epuizând probabil acest eșalon, PDSR s-a gândit să procedeze după același tipic și cu sportivii.

Așa se face că Ilie Năstase va candida pentru primăria Bucureștiului. Nu ne-ar mira ca uzând de diplomația-i bine cunoscută, dl Adrian Năstase să-și convingă viitorii fini să candideze pentru Cameră sau Senat. Ne gândim desigur la Nadia Comăneci și la faptul că președintele executiv al PDSR s-a oferit să-i fie naș de cununie.

Fenomenul descris mai sus a pătruns însă și prin alte partide. PDAR l-a desemnat pe simpaticul Rică Răducanu drept candidat pentru primăria sectorului 6.

În acest fel, expresia „băi tăticule” are toate șansele să devină slogan în viitoarea

campanie electorală. Care campanie, după cum stau lucrurile, are toate șansele să semene cu celebrele meciuri din trecut dintre actori și fotbaliști sau dintre actori și actori.

Oricum, n-ar fi exclus ca în curând Năstase și Răducanu să se provoace reciproc la o partidă de fotbal-tenis, în direct și la o oră de vârf. Cât despre seriozitatea celor care fac acum politică, ce mai putem spune?

Distrează-te bădie, mâine va fi mai rău. (R.I.)

Ioana Andrița crede că

Alexandra a fost omorâtă

(Urmare din pag. 1)

Alexandra a fost găsită în dimineața zilei de 21 septembrie 1993 pe asfaltul din fața blocului 62 de pe Șoseaua Pantelimon. În acel bloc, tatăl ei îi închiriasse o garsonieră în care, din când în când, rămânea împreună cu logodnicul ei, Mihai Naghy. Tatăl ei, Petre Balanov, era administratorul blocului. În acea seară, Alexandra vorbește la telefon cu mama ei și o anunță că rămâne în garsonieră până a doua zi, pentru că mama ei își zugrăvea apartamentul și Alexandra avea de învățat.

Nu se știe cine, a doua zi în zori, a anunțat poliția și un echipaj condus de colonelul Victor Constantinescu apare la fața locului. Petre Balanov este chemat și își recunoaște fata. Polițiștii iau câteva scurte declarații, dar nu fac măsurătorile de rigoare, nu iau amprente, fac o singură fotografie, în interiorul garsonierei. La scurt timp, chemat de Balanov, apare și Mihai Naghy împreună cu tatăl lui. Cei trei s-au ocupat de cele necesare pentru înmormântare și, în aproape șase ore, autopsia și îmbălsămarea erau terminate. Cu toții au evitat să o anunțe pe Ioana Andrița, mama Alexandrei, că fiica sa a murit. În certificatul de îmbălsămare, domiciliul Alexandrei este trecut ca fiind în Șoseaua Pantelimon la numărul 239, deși, în realitate, Alexandra locuia în cu totul alt cartier, împreună cu mama ei, iar din buletinul ei de identitate reieșea că nu locuia în Pantelimon. Medicul legist ștăbulește că este vorba de o „moarte violentă cu elemente dure, prin precipitare”. Doamna Ioana Andrița este convinsă că

moartea fiicei sale este cel puțin suspectă: „Este incredibil ca un om să cadă de la etajul 12 și să nu prezinte nici o leziune la cap sau la coloana vertebrală, să nu lase pe asfalt nici o picătură de sânge”. Dânsa crede că fata ei a fost omorâtă „din ambiții anormale” și cazul a fost mușamalizat. „Spun acestea, pentru că altă explicație nu are loc. Dosarul este cusut cu ață albă și plin de minciuni. La dosar, dacă vor mai exista, sunt trei procese-verbale care au substituit pe cel inițial, unul purtând data de 15 februarie 1994 mai detaliat, dar care nu conține dovezi din care să rezulte profesionalismul colonelului Constantinescu. În realitate, ancheta a fost oprită. De fapt, nici nu s-a efectuat o anchetă, ci numai o completare prin audierea unor martori în urma căreia primesc pe data de 12 ianuarie 1995 soluția dată de domnul procuror Nazat, precum că fiica mea a murit datorită autoaccidentării. Eu sunt sigură în sufletul mei că Mihai Naghy și Petre Balanov nu sunt străini de moartea Alexandrei. La un moment dat, un om al legii mi-a spus că, pentru a fi elucidat cazul, vor trebui să cadă câteva capete. Pe mine nu mă interesează să cadă capetele altora. Eu vreau să mi se spună ce s-a întâmplat cu fata mea. E singurul gând ce mă ține în viață”.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Microistorie sindicală (III)

A doua revoluție furată

■ Din nou despre patrimoniul CC al UGSR

Așa cum am arătat în numerele precedente, la data de 1 ianuarie 1990 fondurile fostei Uniuni Generale a Sindicatelor din România depășeau 4,5 miliarde de lei și echivalentul a peste 200 milioane de dolari în valută est și vest. Până în noiembrie 1991, când Convenția Națională pentru Administrarea Patrimoniului Sindical Comun (CNPASC) a rămas definitivă, conturile UGSR au putut fi urmărite de către cele șapte confederații ce au asigurat interimatul Convenției Naționale de Administrare. Astfel, așa cum reiese din Nota Comisiei Economice, pe care o publicăm alăturat, dacă la data de 31 decembrie 1989 contul în lei al fostului UGSR „se bucura” de un sold de 4,538 miliarde de lei, la un an și jumătate mai târziu, adică pe 31 mai 1991, acesta mai avea 4,482 miliarde de lei, o diferență la prima vedere relativ nesemnificativă. Nu însă și dacă se ia în calcul faptul că leul suferise între timp o depreciere de peste 500%. În concluzie sindicatele mai aveau la acea dată doar 20% din fondurile pe care le moșteniseră de la „tătuca” UGSR.

SITUAȚIA
evoluției soldului contului în lei al fostului U.G.S.R. pe
perioada 31.05.1990 la 31.05.1991, cu referire la data de 31.12.1990.

Data	Debit	Credit	Sold
31.12.1989			4538704328,67
05.05.1990			4594309232,60
31.05.1990	501382,09	36609817,62	4598200797,07
30.06.1990	32944970,32	524970,59	4590620796,80
31.07.1990		104889,32	4590515907,40
31.08.1990	1140,00	122000000,00	4468517047,40
30.09.1990	34068233,00		4502588200,40
31.10.1990	171,00	33,00	4502585418,40
30.11.1990	171,00		4502493489,40
31.12.1990	8507393,00	93000000,00	4418092987,40
31.01.1991	502,00		4418093489,40
28.02.1991			4418093489,40
31.03.1991	62504040,00		4480678329,40
30.04.1991	7384787,00	5553725,00	4402509391,40
31.05.1991	1197,00		4482510580,40
Total	145994791,41	257793435,53	4482510580,40

Controlul efectiv al CNPASC asupra banilor nu a fost însă atât de riguros ca și în cazul în care uriașa sumă ar fi fost administrată de o instituție bancară. Astfel, Consiliul Convenției de Administrare a avizat numeroase transferuri în conturile diverselor confederații, de cele mai multe ori fără dobândă, sau cu dobânzi ce n-au atins zece procente, pe termene lungi (unele rambursate abia în mileniul următor). Cel mai important lucru însă rămâne faptul că CNPASC nu a urmărit investițiile pe care debitorii săi le-au făcut, mulțumindu-se doar să aprobe viramentul, uneori a sute de milioane, doar în schimbul unui angajament că banii vor fi returnați.

CLAUDIA TOTIR ■
MOISE GURAN ■

Minerii vor vota cu PDSR

■ Rămâne de văzut ce vor mânca

Despre unele sindicate și obediința acestora față de puterea politică s-au spus și s-au scris multe lucruri. Confirmările au venit însă relativ târziu, pe măsură ce o serie de lideri aleși să reprezinte interesele oamenilor s-au văzut plasați în funcții guvernamentale, sau în structurile de conducere ale PDSR.

De notorietate a fost exemplul dlui Miron Mitrea, care din critic acerb al partidului de guvernământ a devenit vicepreședinte al acestuia. Spectaculozitatea cazului respectiv are însă toate șansele să se estompeze căci PDSR plănuiește o lovitură cu mult mai interesantă. Este vorba despre cooptarea președintelui executiv al Confederației Sindicatelor Miniere din România, Ilie Torsan, în colectivul de pregătire al campaniei electorale a partidului aflat

la putere.

Iată că după o acerbă campanie în care s-a încercat prin toate mijloacele compromiterea mișcării sindicale prin acuzații sistematice de amestec în politică, actuala putere nu ezită să folosească efectiv mișcarea sindicală în propriul său folos, cu ajutorul slujitorilor destoinici bine infiltrați în rândul celor ce muncesc.

Este cât se poate de clar că și în 1996 minerii din Valea Jiului vor fi o excelentă masă de manevră și manipulare. Deosebirea față de anii precedenți este aceea că de această dată puterea politică nici măcar nu mai încearcă să ascundă această bănuială.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Poetul Mihai Avasilcăi are patru clase și optsprezece ani de pușcărie

Ros de pușcărie (din 46 de ani de viață 18 i-a petrecut „înăuntru”). Ieșeanul Mihai Avasilcăi, zis Fan Fan, e mândru nevoie mare pentru că trăiește doar din scris.

Unele publicații locale i-au găzduit lungi seriale autobiografice. Între timp i-a apărut o carte, altele urmează curând. Fan Fan are succes la public. Secretul? Fan Fan nu scrie fals, „din burtă”, cum zice el. Că nu s-a priceput să mintă la viața lui stau mărturie degetul arător de la mâna dreaptă (lăsat pe câmpul luptelor cu derbedeii) și trei sferturi din dantură, lipsă la inventar din motive asemănătoare. Oriunde îl întâlnești, la cârciumă sau în redacția vreunui ziar, strânge la piept, ca pe singura sa avere, mapa cu manuscrise.

Poet în argou

Grea copilărie a mai avut și el, dacă i se poate spune copilărie. 11 frați, bani nu, cum Doamne iartă, să nu te apuci de coțcărie?

„După ce m-am mai mărit/ Alergam să fac un ban/ Ajunsesem șmecherit/ Eram cel mai șto golan; Îmi plăcea să mă caflesc/ Pe stradă, noaptea târziu/ Cu șindrea să lovesc/ Adoram să beau rachiu; Nu m-am bucurat prea tare/ De această tinerețe/ Am căzut la închisoare/ Unde suferi cu tristețe.”

Și la închisoare, ca la închisoare. Foame, bătaie, păduchi. Însă, cu Fan Fan, a fost milos Cel de Sus. Căci eroul nostru, om cu două clase mai mult ca trenul, a fost înzestrat cu darurile scrisului și cititului. Înăuntru, în „bulău”, versurile sale alinau suferințele deținuților sau îi amuzau, firește, după caz.

Noaptea scria (ținea un jurnal, cum auzise că fac toți marii scriitori), apoi citea. Era respectat, mai făcea cadou celor din jur și câte o sca-toalcă, atunci când situația era de așa natură. Asta-i treaba, pușcăria nu-i pension. Numai milițienii îl cam luau în balon. Ce-ai, bre, hoțule, te-au apucat cititul și scrisul, vrei să-ți obosești creierul și apoi să te parchezi la infirmerie, întrebau subofițerii. Dar Fan Fan nu-și punea mintea cu ei. Între el și milițieni se pricepea să mențină o distanță intelectuală.

Numai atunci când i se confisca vreo carte, suferea mult. Mai bine i se confisca o conservă sau un pachet de „Carpați fără”.

Pușcăriașul a debutat în „Convorbiri literare”

Prins de năsuc de către muze, Fan Fan s-a hotărât,

după aproape două decenii de închisoare, să se dea pe brazdă. Dar unde să lucreze un artist ca el, cu patru clase, plus academiile Gherla și Poarta Albă? Prin 1988, a încercat la Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași. S-a proțăpăit în fața directorului și i-a băgat sub nas acestuia câteva manuscrise. În așteptarea verdictului, a început să ronțăie absent, seminte. Pe director îl chema Mircea Radu Iacoban. I-a zis ceva în genul, tovarășe, patru clase ai, hm, mai intervine și cazierul, hm, hm, asta-i teatru, hm, hm, hm. Fan Fan s-a lăsat păgubaș. De nervi a ras o cinzeacă de „Secărică” la o crâșmă de cartier. În următoarea jumătate de oră, a băut toată sticla. Atunci l-a descoperit poetul Emil Brumaru, băiat gigea, după cum zice Fan Fan. Emil Brumaru l-a debutat în „Convorbiri literare” spre marea satisfacție a lui Fan Fan. Dacă i s-ar fi propus „Scântea” sau altceva în soiul asta nici n-ar fi vrut să audă. Ar fi fost sub demnitatea lui.

La proces, declarația a spus-o în versuri

De atunci, Fan Fan s-a mai bucurat de un sejur gratuit la „bașcă”. A căzut în ispită cu o „gudă”, o tipă ca lumea, păcat că nu mai reține cum o cheamă. Ca să-și alimenteze iubirea de poet, a furat două cauciucuri de mașină. A luat doi ani, câte unul de cauciuc.

La proces, instanța a rămas mască, oricât era ea de instanță. Lui Fan Fan i s-a dat cuvântul și omul nostru a dat declarația în versuri, cum a fost cu perechea de cauciucuri și cu femeia ce l-a tras în păcat. Magistratii au mustăcit puțin, au tușit, nici ei nu știau prea bine ce

se cădea să facă.

Fan Fan a profitat de liniștea din sală pentru a se scuza, ca un adevărat gentleman ce era. A salutat politicos, îmi pare rău, dar trebuie să mă retrag, am de făcut doi ani de închisoare. A tras aer în bojoci, apoi a dispărut, braț la braț cu polițistii, care nu prea înțelegeau ce se întâmplă, asta-i cremenal sau cenanclu literar?

În acea zi de decembrie 1990, pe porțile pușcăriei nu mai intra recidivistul Mihai Avasilcăi, doi ani pentru furt. Pe porțile pușcăriei intra poetul Fan Fan.

De ziua lui Eminescu, recită „Luceafărul” din memorie

Din punct de vedere artistic, a fost bună pușcăria asta. Pentru că pe Fan Fan îl pișcă jarul creației doar când îi este foame. Și cum

toată viața sucurile sale gastrice și-au cerut cu insistență drepturile, nu-i de mirare că este autorul unei opere atât de vaste. De aceea, Fan Fan ține la Eminescu mai mult decât la un frate. Pentru că și poetul nostru național a suferit mult la viața lui, din diverse motive.

Dar cu Eminescu e altă poveste. Pe când se opintea cu o roabă pe șantier, a găsit o cărțuie în noroi, să tot fie cinci-sprezece ani de atunci. Era un manual de „Limba și literatura română”. A strecurat comoara sub zeghe, să nu se prindă careva. Noaptea, când pușcăriașii își începeau concertul de sforăituri, el citea poeziile lui Eminescu. Așa a învățat, pe de rost, „Luceafărul”.

An de an, de 15 ianuarie aduna deținuții și cadrele mai cultivate și pune degetul la gură: „Mucles, să n-aud musca”. Apoi, recita „Luceafărul”, deținuții se emoționau, ba unii, mai sensibili, chiar plângeau. În final, Fan Fan își declama propria poezie închinată evenimentului:

„Când se-aniversează ziua,
poetului ce a fost,
Eu recit, întotdeauna,
poezia pe de rost,
Multe-am învățat în viață,
fel de fel de catastrofe,
Mă simt bine când recit
nouăzeci și opt de strofe.”
Îl mai luau unii în balon,
dar el nu pune la inimă,
nu-i auzea. Precum con-
fratele Cehov,
împarte lumea în
două categorii:
scriitorii și
invidioșii. E drept,
uneori reacționa
dur, are și el

nervii lui. Prin urmare, se alegea cu câteva zile de izolare, unde o zi mănânci, alta nu. Dar tot răul spre bine. Uite-așa se năștea o nouă poezie.

Ideile îi vin prin somn

Ca orice poet, Fan Fan a iubit mult la viața lui și poate de aceea a și suferit mult din cauza femeilor. Tot Cehov, bunul său prieten, spunea că dragostea de scriitor este Etna plus Vezuviul. Nu le poartă pică femeilor care l-au părăsit. Cum să nu-l părăsească, el mai mult după gratii, ele cu tentațiile.

Acum are o concubină, faină tare (cum altfel?), doar este știut că el aspiră, dintotdeauna, spre frumos. O iubește, îl iubește, nu se poate să nu te atragă un bărbat galant și scriitor. Deși, săraca, nu poate dormi ca lumea. Însă, Fan Fan nu are ce-i face. Lui îi vin ideile prin somn, se trezește, aprinde veioza și scrie. Asta-i este menirea, n-are încotro. Niciodată însă nu uită s-o răsplătească pentru chinurile creatoare. Ca să o răsfete, îi cumpără vreun kil de salam (sau chiar pastramă) și îi recită poezii, care vrea ea, la alegere.

Ca orice poet adevărat, Fan Fan își știe opera pe de rost. Poezii în argou, cu evadări, lanțuri, femei necredincioase și răfuieli între hoți. Prima carte i-a apărut în urmă cu un an. Se numește „Fan Fan, rechinul pușcăriilor” și are o nuanță autobiografică. Ca să poată apărea cartea a fost sponsorizat de un fost coleg de celulă, un cetățean arab pe care Fan Fan l-a luat sub protecția sa în închisoare. Versurile o să vadă el unde le va publica. Timp e.

Reproș

Tu mă iubești la avantaj,
Numai atunci când am mălai,
Îți place viața-n anturaj,
Te simți cu mine ca în rai.

Când n-am saiele-n buzunar,
Mă părăsești ca pe o zdreanță.
Și te cuplezi cu un baștan,
Că are bubă și verdeață.

Dar te porți tot ca o gudă:
Îl lași valet de material
Și îl traduci, gargară scurtă,
Apoi o razi în cașcaval.

După un timp, topești mălaiul,
Rămâi cașbecă – cum ai fost –
În scurt, atunci tu ieși tramvalul,
Te-ntorci la mine, că-s mai prost.

mălai = bani
saiele = bani
gudă = femeie de moravuri ușoare
valet = păgubaș
baștan = om bogat
bubă = ghiul
verdeață = dolari
gargară = vorbă
în scurt = imediat

CĂLIN CREȚU ■

Magdalena Bedrosian:

„Eram pregătiți pentru încă o sută de ani de comunism”

Regret că nu mi-am dat demisia în 1983

- Ați schimbat mai multe locuri de muncă în numai cinci ani - bănuiesc că nu intenționat.

- Ba da, mă supăram foarte tare pe niște oameni și plecam, de obicei cu scandal, sperând că o să fie mai bine în altă parte. Cred că locul meu n-a fost niciodată nicăieri. Singurul pe care mi l-aș fi dorit era Institutul de istorie și teorie literară. La sfârșitul facultății, profesorul Paul Cornea mi-a zis: „Ești trecută pe lista a trei catedre, să rămâi în facultate, dar nu se poate din cauza

pirabilă. Regret că nu mi-am dat demisia atunci, mai ales că mă simțeam vinovată: dacă eu nu aș fi „scos” cărțile care provocaseră scandalul, instituția n-ar fi avut neșăzuri. A urmat o degradare continuă a atmosferei, cu amenințări de desființare la fiecare șase luni.

- Acest regret privește anii '83-'89. A urmat însă Decembrie...

- Am crezut că după câteva luni sau un an mă descarc de mandatul de director, dar din păcate nimeni n-a vrut să preia postul ăsta. Sentimentul de disperare și de cheltuială neeconomică a propriilor energii a devenit foarte persistent în acești ani.

Magdalena Bedrosian s-a născut în București, pe 1 martie 1943. A

absolvit în 1965 Facultatea de Filologie și a lucrat în Radiodifuziune, în catedra de Limbi a Institutului de Petrol și Gaze, apoi la „România literară”. Din 1970 se află la „Cartea Românească”, a cărei director este din 1990. Cu monografia-eseu „Slavici” a obținut în 1977 premiul Uniunii Scriitorilor.

Ieri - 110 000 exemplare, azi - 1500.

- Ce va urma în literatura română?

- Sociologia culturii spune că perspectiva pentru un eveniment se obține cam după zece ani. Eu nu sunt convinsă că scriitorii importanți nu-și scriu chiar acum cărțile importante despre acești ani. Cât despre tineri, mulți oameni valoroși au astăzi alte domenii în care să-și încerce puterile.

- Cum a evoluat publicul? Laurențiu Ulici spunea că actualul nivel de lectură e cel normal.

- Are dreptate, dar cred că suntem chiar sub nivelul normal. Nu trebuie uitată nici puterea de cumpărare a cititorului: cărțile au devenit foarte scumpe. Astăzi o carte se tipărește în 1500-2000 exemplare, în vreme ce „Justin” de Anca Delia Comăneanu, un roman de debut, înainte de '89, a avut comandă de piață de 110 000 exemplare!

dosarului. Dacă vrei, îți scot un post la Institutul Călinescu”. Din păcate, postul acela l-a prins o colegă, pentru numai două sutimi în plus la medie.

- Ce probleme aveți cu dosarul?

- Eram fată de preot și n-avusesem „activități” în facultate. Mai mult, în anul doi am fost acuzată de „vedetism” pentru că nu răspundeam la seminarii și stăteam în ultima bancă, deși eram o studentă foarte bună.

- Cum priviți azi cei 25 de ani petrecuți la „Cartea Românească”?

- Perioada de adaptare a fost destul de tulbură, dar după aceea m-am simțit mult mai utilă aici decât să fi scris încă o cronică, după Manolescu sau Simion, despre aceeași carte. Deși volumul de muncă era de zece ori mai mare ca într-o redacție de revistă literară, reușeam să-mi fac timp și pentru scris, două-trei luni pe an. În '83, însă, după „consfătuirea de la Mangalia”, a urmat o implozie puternică și atmosfera a devenit ires-

Cenzura se ferea de scandalurile deschise

- Literatura română de după '89 diferă substanțial de cea antedecembristă?

- În ultimii ani, de până în '89, noi rămăsesem cam singura editură de literatură română contemporană care continua să funcționeze, la toți parametrii, cu mari eforturi, datorită faptului că eram patronați și de Uniunea Scriitorilor, care își asuma adesea răspunderea alături de noi. După '90 am tipărit ceea ce rămăsese netipărit - cărți „amânate”. Nu se spunea aproape niciodată „interzise”. Rareori o carte importantă era total refuzată. După aceste „restanțe”, cărți noi, scrise chiar în anii de după '90, au venit multe, dar nu cred că ele arată cu totul „altfel”.

- E un lucru bun sau rău?

- Ține de normalitatea unei vieți culturale. Eu cred că nația aceasta și-a păstrat normalitatea tocmai prin cultură. Marin Preda spunea odată: „Ca să mă vindec de o nevroză, trebuie să țin minte starea mea de

sănătate și să tind spre ea”. Rolul acesta l-a jucat cultura - de aceea mă uluiește revanșismul față de ea, afirmația că ar fi avut un rol ambiguu și subaltern.

- Se vorbește mult despre compromisul scriitorului cu puterea, sub dictatură - până unde era el scuizabil?

- Ce înseamnă compromis? Care e pretenția generației tinere față de cultura acelor ani?

- Nu e o pretenție, e o curiozitate...

- Dv. ziceți așa, dar vin copii de 22 de ani, îți pun microfonul sub nas și te interoghează, îți fac aproape un rechizitoriu: „Ce compromisuri ați acceptat?” Eu le sunt, de pildă, recunoscătoare unor oameni politici ca Petre Roman și Ion Iliescu, care au spus, fiecare în parte, că singurul spațiu în care se putea respira cât de cât normal a fost cultura. În schimb, venim noi, scriitorii, și zicem: „Tot ce s-a făcut era cu voie de la poliție!” S-a uitat acea stare de spirit extraordinară, arcul voltaic care ardea între public și literatură, cărțile care se vindeau pe sub tejghea sau cu cozi de la trei noaptea. S-a scris așa cum s-a scris, mizându-se pe un public inteligent, care știa să citească. Se poate numi compromis, eventual, faptul de a renunța să spui toate lucrurile pe care le ai de spus, - în loc de o sută de dezvăluiri, scri-

itorul făcea optzeci într-un roman. Dar dacă nu recurgea la acest „compromis”, cartea nu apărea deloc și nu cred că ar fi fost mai bine!

- Dacă nu era „cu voie de la poliție”, cum de apăreau totuși?

- Ar trebui să întrebați „poliția”! Ar trebui citită, poate, Cartea Albă a Securității. Despre atacurile din „Săptămâna” eram convinsă că nu sunt doar poliție personală, ci lucruri comandate, ca să țină lumea sub tensiune. Cărțile cu impact social, important, apăreau foarte greu, se negocia cu cenzura fiecare cuvânt, dar până la urmă preferau să nu le interzică pentru a nu provoca scandaluri. După apariție însă se întâmpla ca scandalul să fie provocat de diverse „reclamații” cu adresă precisă, - și atunci se organizau dezbateri, mese rotunde etc.

- Pe cine cădea răspunderea?

- Pe editorul care hotărâse publicarea unei cărți „primejdioase”. Asupra scriitorului se puteau face presiuni mai ales prin excluderea din proiectele editoriale, care erau vizate de „cabinetul doi”. Dar să nu mai răscolim trecutul: adevărul e că noi eram pregătiți pentru încă o sută de ani de comunism și încercam să supraviețuim cât de cât omenește. Nu ne doream decât să cadă Ceaușescu și să trăim ca în Bulgaria sau ca în Ungaria.

Am avut iluzia că în șase luni se va îndrepta totul

- Ieșind din lumea literaturii, cum vedeți România după șase ani?

- E rău. Atunci am avut iluzia că în șase luni se va îndrepta totul. Nu știam că răul e atât de adânc și de vechi și atât de greu de reparat. Sunt însă uimită să văd capacitatea noastră de a ne adapta la un alt fel de rău, care este inform și imprevizibil și pentru care nu am fost înarmați. Mă gândesc, în special, la cei mulți, pentru care e din ce în ce mai greu, și nu îndrăznesc să fac nici un fel de pronosticuri. Economisții care fac analize pe termen lung au spus că țările din Est or să ajungă la nivelul lui '89 în anul 2000 - ceea ce spune cam totul.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Viață la mâna a doua

Prima dată când am văzut un tir cu haine, încălțăminte, păături și alte resturi occidentale mă aflam într-un sat, nu spun care, că mă băt părinții.

Lucrurile cu pricina erau trimise din Belgia, pe post de ajutoare, că, vezi Doamne, tocmai îi trăsesem o revoluție.

Țăranii îi văzuseră la televizor pe ăia de se împușcau și,

mai apoi, pe ceilalți, de primeau fel și fel de pachete străine, pe nimica. Deci lecția era oarecum învățată.

Ajutoarele s-au descărcat la căminul cultural. În timp ce delegația belgiană se străduia să aleagă un comite

de împărțire, țăranii nu-și pierdeau vremea, adică

răscoleau de zor prin grămezile de fuste, pantaloni și alte bulendre, vorba unei

bătrâne. Fiecare voia să-și aleagă ce-i mai bun, se împingeau, strigau, trimiteau

vorba la neamuri, să vină, că-i bai. În timp ce muierile înhățau tot ce se nimerea, de

la ciorapi până la saltele, bărbații cărau pricopsela.

Pe ulițele satului se mergea ca pe autostradă, pe două benzi. În câteva ceasuri,

dintr-un munte de toate n-a mai rămas nici un șiret.

Oamenii s-au mai suduit o vreme, că ăla a luat prea

mult, că nu știe cine n-a mai apucat nu știu ce, apoi au

uitat. Unora dintre întreprinzători, însă, „sindromul ajutoarelor” le-a dat idei. Așa că astăzi există mii de magazine „Second hand”, în toate

cotloanele țării.

Dreptul de a purta ce aruncă alții

Oficiul pentru Protecția Consumatorilor (OPC) declară că importul produselor uzate este permis în baza HG 340/1992 privind regimul de import al deșeurilor și reziduurilor de orice natură precum și ale altor mărfuri periculoase pentru sănătatea populației și pentru mediul înconjurător: „Condiția de admisibilitate este de a avea valoare de întrebuintare și de a nu prezenta riscuri toxicologice și ecologice”. Inspectorii OPC susțin că actualele reglementări nu constituie suportul legal pentru protecția consumatorilor de produse la mâna a doua, comercializate de agenții economici: „În cazul în care se intenționează menținerea în continuare a unei piețe de produse second hand, deși constituie și o piață de desfacere a unor produse furate, considerăm necesară elaborarea și aprobarea unor reglementări specifice.” Deci lucrurile nu sunt clare deloc. Domnul Valentin Negrilă, directorul OPC, recunoaște chiar faptul că nu s-au ocupat de magazinele cu lucruri uzate, deși, uite, e un fenomen. Da' acum, dacă tot am venit noi cu problema asta, vor studia. Numai că reglementările legale sunt confuze. În timp ce domnul director spune că regimul obiectelor de îmbrăcăminte second hand nu este specificat, domnul Andronel Popescu, șef serviciu OPC, susține că cei care importă și

comercializează astfel de produse trebuie să aibă licență de la Ministerul Mediului și Ministerul Sănătății. Pe de altă parte, patronii magazinelor de lucruri uzate ar trebui să dețină un fel de certificate de dezinfecție, care să demonstreze că mărfurile respective nu sunt purtătoare de boli. Clientul trebuie să fie informat că hainele au mai fost purtate și că sunt din lână, mătase, bumbac etc. Dacă știe asta, cumpărătorul de tranziție n-are decât să plătească orice, să fie sănătos, că nu-l obligă nimeni să intre prin magazine de acest fel. Am mai aflat că la Ministerul Industriilor se află un proiect de reglementare conform căruia nu se mai admite importul de produse uzate. Și atunci să vezi proteste de stradă! Pentru că sunt mii de oameni care trăiesc de pe urma magazinelor second hand și, probabil, milioane care se îmbracă astfel. Atâta vreme

era de 3 t, adică 11 baloți. Am avut surpriza să vedem că vama și TVA-ul înseamnă peste 50% din valoarea mărfii. Acum aducem cantități mai mici, firma din Olanda ne livrează, în baza contractului, doar mărfuri de sezon, adunate din țările occidentale. Hainele respective sunt luate din magazinele care vor să scape de ele, pentru că au ieșit din modă și de la diverși oameni care le aruncă din lenea de-a le spăla ori pentru că nu le mai poartă.”

Povestea cu moda pică bine, un produs demodat pe dincolo e tocmai în vogă pe- aici. Așa că oamenii se bat pe hainele de

de folosință: pete mai mici sau mai mari, gulere tocite, fermoare defecte, urme de transpirație. În urma cumpărătorilor rămâne un adevărat dezastru, iar dna Rădulescu, ordonată din naștere, n-are decât să refacă rafturile, de zece ori pe zi. Și în timp ce împătorește haine, de i s-a acrit, se mai și minunează. Era convinsă că o să aibă clienți săraci, oameni cu familie grea și venituri mici. Da de unde! Aceștia sunt rarități, n-au încredere, spun că hainele aruncate de alții i-ar putea pricopsi cu SIDA ori alte boli. Majoritatea celor care se îmbracă de la „Narni”, n-o să credeți, sunt intelectuali. Ei spun că preferă să mănânce bine și să-și strângă bani de concediu decât să cheltuiască jumătate din salariu pe un pantalon și o bluză. Ce dacă se îmbracă la mâna a doua, hainele vechi sunt chiar șic, culorile șterse sunt chiar la modă. Cei de formație romantică merg și mai încolo, cică este excitant să îmbrace o haină purtată de altcineva, din altă realitate, mă rog. Prețurile sunt mai mult decât atractive și depind de gradul de uzură a produselor și de materiale: blugi - 6.000 - 15.000 lei; tricouri - 3.000 - 5.000 lei; pulovere - 3.000 - 6.000 lei, articole bebe - 1.500 - 3.000 lei ș.a.m.d. Dna Rădulescu susține că unele haine le vinde sub prețul de intrare, pentru că sunt clar uzate, iar altora le aplică obșnuitul adaos comercial, ca să existe o compensație și un profit minim. Cumpărătorii or fi mulțumiți de vreme ce au devenit clienți permanenți. Mai mult, ei par de-a dreptul înduioșați de faptul că la „Narni” găsesc aceleași prețuri, de peste un an, timp în care dolarul a tot țopăit, în sus, desigur.

LILIANA PETRUȘ ■

Piața mărfurilor la mâna a doua are, deja, ierarhiile ei. Unii s-au îmbogățit de pe urma vechiturilor, alții câștigă doar cât să trăiască. „Specialiștii” în second hand, adică cei care se îmbracă în resturi occidentale - pentru că au salariu mediu, nu pentru că ar face mofturi la haine noi - spun că magazinele Lafayette par a fi cele mai prospere. Un astfel de magazin s-a deschis, recent, lângă pasajul Lujerului. Am intrat și am început să răscolesc printre țoale, ca să par un client serios. Vecinii mei de raft, mulți și grăbiți, de parcă era concurs, sporovăiau ca la piață, pe tema dată. Vanzătoarele se jucau cu un câine enorm, negru, al cărui lătrat mă scotea din minți. Da' m-am și distrat, ce-i drept, prin bunăvoința unor muncitoare de la APACA. Doamnele au venit în grup, așa că iese un adevărat spectacol: „Poți să-mi mulțumești că te-am adus aici, zice una spre alta, că n-ai purtat tu modă de Paris de când te-a făcut mă-ta”. Cineva o strigă pe Lina, Lina se dezbrăcase deja, se fâșia în sutien, între două probe de pulover și sacou. Ce cabină de probă, așa, prin magazin, cui nu-i place să nu se uite. Ce mai haine de cuconet, ce noroc pe capul gospodinelor, să amestece ele în ciorba de tranziție înțolite de la Paris. Nu, asta nu merge, are pată de vopsea, fusta ceea o bagi în Ariel și-i ca nouă, lasă-le dracului de bermude, nu vezi că le cumperi cu pipi cu tot? Una peste alta, grupul vesel a cumpărat vechituri de 70 mii de lei. Și uite așa s-au îmbrăcat patru familii. Vanzătoarele nu vorbesc pentru presă: „Magazinul este confidențial”.

cât majoritatea salariilor nu se ridică la înălțimea prețului unui palton, de pildă, cumpărătorul de tranziție își va apăra dreptul de a se îmbrăca în hainele aruncate de alții.

Moda hainelor uzate

Doamna Ana Rădulescu, patroana firmei „Narni”, spune, râzând, că a pornit un magazin de haine la mâna a doua în ideea de a se îmbogăți și de a nu mai fi la cheremul muncii la stat ori la firme particulare. Un magazin second hand nu-i o treabă tocmai ușoară, cum ar crede unii: „În 1994, când am adus primul transport de la firma din Olanda, eu și fratele meu ne-am pus la bătaie până și banii de mâncare. Am pornit cu 9 milioane lei, transportul

mâna a doua, iar magazinele cu pricina nu au a se plânge. Dna Rădulescu spune că în zilele de marfă se stă la coadă, ore în șir. Magazinul „Narni” are doar 25 mp, un spațiu închiriat (531 mii lei/lună) în incinta S.C. COCPCIA S.A. din str. Mândinești nr. 3 (vis-à-vis de Teatrul de Comedie). Din lipsă de spațiu, printre rafturi nu au loc mai mult de trei-patru cumpărători, asta ca să poată fi și supravegheați. Magazinul este cu autoservire și se mai și fură. Clienții răscolesc prin teancurile de fuste și cămăși ca și când ar căuta cine știe ce tinerețe fără bătrânețe. Fiecare vrea să cumpere ceva deosebit, la un preț cât mai mic. Mărfurile la mâna a doua au, ce-i drept, un fel de caimac - adică ceva haine aproape noi - după care urmează îmbrăcăminte cu urme clare

Aleea 8, parcela 3!

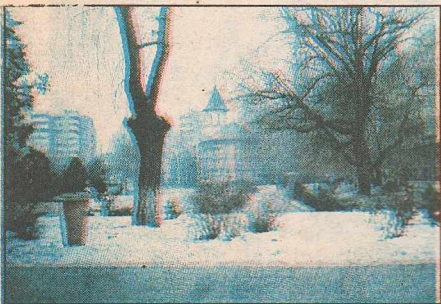
Articolele 20, 21, 22, 24, 26, 28, 29, 30, 31, 37, 41, 43, 44, 45, 47, 48, 54, 55, 56 din Constituția României oferă cadrul legal pentru exercitarea drepturilor ziaristului român. Cu toate acestea, există și reversul medaliei, articolele 205 și 206 Cod Penal, care pot lovi pe la spate în activitatea ziaristilor.

Rubrica noastră „Aleea 8, parcela 3” vă prezintă câteva cazuri deosebite. Un scurt inventar ne arată că 1996 aduce surprize ciudate: ziaristi morți, alții soră cu moartea, condamnați, în prag de condamnare, bătuti „preventiv” și amendați penal - cu recursul amânat sine die!

Șchiopu Gheorghe Florin - Bârlad, mort în 9 decembrie 1994!

În acest caz, s-a recurs la metodă, prin tăiere. Au rămas doi părinți neconsolați, dorind să știe adevărul.

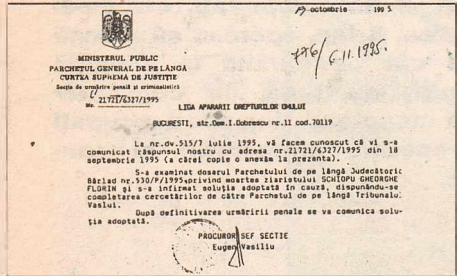
Ziaristul Șchiopu a încercat să facă lumină în corupția existentă pe plan local, în orașul Bârlad. Nu a mai apucat. Acest caz este ciudat și pentru faptul că nimeni nu a încercat

Soluția Parchetului Bârlad în cazul Șchiopu Gheorghe Florin nu convine Parchetului General, care vrea adevărul

să scrie, în afară de cotidianul România liberă. Ceea ce este adevărat, este că vecina de palier, dna Bocan, lucrătoare SRI la diferite secrete (după cum afirmă părinții lui Șchiopu Florin), l-a convins pe acesta în noaptea de Revelion 1989-1990 să o ajute să care anumite materiale, promițându-i recunoștință eternă din partea SRI, pentru această activitate patriotică. Drept urmare, Șchiopu Florin s-a ales cu o imagine de securist. Poate că acest deserviciu i l-au făcut băieții din fosta securitate, care au vrut

A8 P3, 205/206 CP/1996
Radu Buceceanu (redactorul șef de la Monitorul de Botoșani) în așteptarea procesului cu Alimentexp, care îi cere 200 milioane și trimiterea la galere sau la minele de sare, cu lanțuri la picioare

să se răzbune pentru ajutorul dat lui domn' Virgil. Nu este exclus ca el să fie victima unui război existent deja între SRI și fosta securitate. Șchiopu Florin a scos un ziar particular local, primul în zonă, care a fost și falimentat. Nimic mai simplu pentru un ziar local. Jurnalistul bârlădean era profesor la liceul din

Drepturile ziaristului, sau „recursul la metodă”!

Zorleni, arbitru de fotbal categoria I și secretar al colegiului de arbitri din Bârlad.

Nici Parchetului General de pe lângă Curtea Supremă de Justiție nu-i convine soluția dată de Parchetul Bârlad și prin adresa 776/6.XI.1995, adresată Ligii Apărării

în județ, problemele sunt mult mai grave. Numai la Botoșani, din 100 de întreprinderi foste de stat, s-au privatizat, prin MEBO, peste 30 și la multe situații este similară cu cea de la Alimentexp.

Este deci clar, „vocea” care a dat semnalul în presă despre aceste escrocherii, trebuie să tacă.

Amintim și alte triste recorduri botoșănene în materie de presă scrisă: primul ziarist care a stat în pușcărie după 1989 (timp de șase luni), un jurnalist amendat penal, pentru dezinformare (un executor judecătoresc nu bătuse doi copii, ci numai unul) etc.

Cazurile prezentate, la care se poate adăuga și procesul cincinalului 90-95: Ion Iliescu-Roșca Stănescu & Tana Ardeleanu prezintă, în rezumat,

Cornel Miron, de la TV SOMAX Botoșani, este bătut și dat în judecată. La rândul lui, acesta depune o plângere penală la Parchetul local.

La 14 ianuarie 1996, în timp ce filmau la Magazinul central Botoșani, încercând să-i ia un interviu directoarei Ursache, șoferul acesteia, Dan Chelariu, sare și îl ia la bătaie pe ziarist, urlând cât îl țineau plămânii să nu filmeze.

Cornel Miron afirma că va merge până în pânzele albe, din principiu, considerând că aceste incidente pot crea precedente periculoase. Îi urăm succes în tentativa sa judiciară.

Drepturilor Omului, se anunță reluarea anchetei de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui.

Ciudat este faptul că deși dosarul se redeschide, a trecut un an și este foarte puțin probabil ca exhumarea ordonată să aducă elemente probatorii noi.

Doina Boghian din Suceava, ziaristă la Nord Press, a fost condamnată la 3 luni închisoare conform art. 205/206 CP. În prezent se judecă recursul. A „îndrăznit” să publice articole care-l incriminau pe primarul din Dumbrăveni (de fapt interviuri). Acesta a fost demis de prefect. Fostul primar o acționează în justiție și, stupoare, ziarista este condamnată! Iată cum în prag de alegeri, chiar dacă o instanță îți dă dreptate, poți fi condamnat de o alta liniștit, pentru că nu ești „integrat”.

Vom urmări recursul în speranța că nu va urma o majorare de pedeapsă!!!

Domnilor judecători, vă rugăm citiți bine documentele înainte de a da un verdict de film american.

Botoșani - iadul presei scrise

Dinu Buceceanu, de la Monitorul de Botoșani, este dat în judecată de către directoria Alimentexp, dna Surdu, soția șefului serviciului telecomunicații speciale, colonel SRI Surdu Florin.

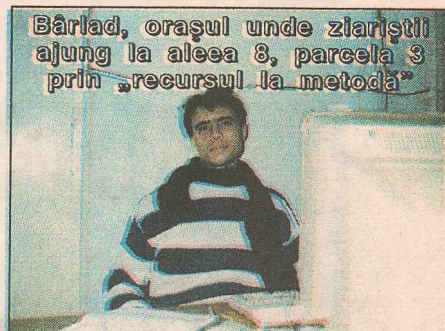
Directoria Alimentexp pretinde 195.000.000 lei despăgubiri, pedepsirea penală a ziaristului. Dna Surdu a dat în judecată Trustul Nord Est Press precum și ziarul Monitorul de Botoșani.

Toate acestea se întâmplă în jurul „scandalului privatizării” Alimentexp, fosta ICSMA Botoșani, privatizare mai mult decât dubioasă, prin MEBO, care conferă proprietății și contabilei șefe 57% din acțiuni și o avere de peste 14 miliarde lei! (n.r. Vom reveni cu amănunte în legătură cu acest caz).

Cazul în speță reprezintă un pericol deosebit de mare, întrucât ar crea un precedent periculos în ceea ce privește publicarea anchetelor economice. Se încearcă probabil marea cu degetul, poate ține de data asta și condamnarea unui ziarist, iar astfel „o anumită parte a presei” nu va mai scrie în veci „cu mânăta ei” despre ciocoi vechi și noi.

Ziaristul Buceceanu deține mărturii ale unor persoane care au lăsat spații de la Alimentexp Botoșani și care afirmă că dl colonel SRI Surdu participă la acestea și indică nivelul chirilor. Dacă ne gândim și la faptul că, în ceea ce privește Alimentexp, este pe rol și un denunț la Parchetul Botoșani, înțelegem și mai bine situația acestor privatizări cu cântec. În acest oraș, ca și

o singură concluzie: ziaristii sunt în vizor și pentru 1996, exemplele de mai sus sugerând

Bârlad, orașul unde ziaristii ajung la aleea 8, parcela 3 prin „recursul la metodă”

și recursul la metodă cu trimitere direct pe aleea 8, parcela 3.

Oricum, noi vom fi pe fază, ceea ce vă dorim și dv., stimați cititori.

CRISTIAN BUTARU ■

Culmea paradoxului:

Un ziarist român este parte vătămată într-un proces de calomnie prin presă

Nu constituie un secret pentru nimeni că noile formulări ale articolelor 205 și 206 din Codul Penal au fost special concepute pentru a „da un ciocan în cap gazetarului român”. Iată însă că efectul de bumerang nu s-a lăsat mult așteptat: Marcel Fluerau, jurnalist la „Evenimentul zilei”, apare ca parte vătămată într-un proces de calomnie prin presă. Pârâții: diriguitorii filialei Iași ai S.C. „National Protguard”, Marius Gavriluț și Traian Pricop.

Tratament „Protguard” cu 75 zile de îngrijiri medicale

Joi, 28 septembrie 1995, ora 1,30. Marcel Fluerau (32 de ani), angajat al „Evenimentului zilei” - ediția de prânz, este destinatarul unei bătaii soră cu moartea, în holul Hotelului Unirea din centrul Iașului. Mai mulți agenți „Protguard” și-au făcut antrenamentul de noapte pe un sac de box insuflețit. Trezit miraculos din leșin, jurnalistul a găsit ultimele puteri pentru a părăsi locul măcelului. Un șofer de taxi, milos și curajos, l-a transportat la domiciliu. Câteva ore mai târziu, personalul Spitalului de Urgențe și cel al Policlinicii nr. 1 au stabilit proporțiile tratamentului: „traumatism forte glob ocular drept, fractură piramidă nazală și fractură cu deplasare a cubitusului stâng”. Total: 75 de zile de îngrijiri medicale.

Interpelați de presa ieșeană, diriguitorii S.C. „National Protguard” - filiala Iași, au pozat, ca de obicei, în victime: „Agenții noștri nici nu l-au atins pe Marcel Fluerau”, a declarat ingenuu dl Traian Pricop în cotidianul local „Monitorul”/4 oct. 1995, menționând că „ziaristul, în stare de ebrietate fiind, a refuzat să-și lase bagajul la garderobă, folosind cuvinte obscene, după care a scos un spray paralizant și l-a atacat pe agent, care n-a mai apucat să riposteze”.

„Un agent l-a lovit pe Marcel Fluerau, dar numai fiindcă a fost provocat”, a afirmat, în totală neconcordanță cu colegul său mai-sus menționat, directorul filialei, dl Marius Gavriluț. Aproximativ aceleași cuvinte au fost rostite în fața reporterilor de la Radio „Hit” și de la cotidianul local „Independentul”.

Avertismentul ziaristului, cum că va acționa în judecată instituția pentru calomnie și vătămare corporală gravă, n-a avut decât darul de a crește simțitor buna dispoziție a celor vizați.

Principalul bătaș „Protguard”, judecat în stare de arest

Numai că, neașteptat de repede, gluma s-a îngroșat. Anchetele Poliției și Procuraturii au stabilit că lucrurile n-au stat deloc ca-n declarațiile oficialilor din Protguard. Principalul bătaș a fost depistat și arestat. El se numește Marius Petrușcă (23 de ani). Ca-ntr-un banc prost, el a cerut ziaristului să-l ierte, pentru că are mama bolnavă. Tertipul de film indian nu a avut mult spor, nici mama dlui Fluerau neputându-se lăuda cu o sănătate ireproșabilă.

Totodată, gazetarul a atenționat pe cei ce l-au calomniat prin presă că vor avea parte de un proces, dacă nu-și vor cere scuzele de rigoare, prin aceleași mijloace de informare în masă. Pentru aceasta, el a acordat termenul maxim prevăzut de lege: 2 luni. Cum dezmințirile n-au apărut, pe 4 decembrie 1995, la ora 13,30, Marcel Fluerau a introdus plângerea penală pentru calomnie.

Este lesne de bănuțat cât a avut ziaristul de suferit în urma incidentului. Dintr-un om ce-și făcea onest meseria, cu o reputație până atunci ireproșabilă, el s-a trezit privit cu suspiciune de cunoscuți: „Chiar nu erai deloc băut? Chiar n-ai dat cu pumnul? Chiar degeaba nu s-au luat ei de tine!”. „Bețivul”, „Scandalagiul” și „Trosnitorul” sunt cele trei epitete ce se aplicau obligatoriu lângă numele Marcel Fluerau.

Primul termen al procesului a avut loc pe 11 ianuarie a.c., la Judecătoria Iași. Pârâții nu s-au prezentat. Următorul termen, cel din 29 februarie a.c., este posibil să-i prindă pe calomniatori sub incidența noilor formulări ale articolelor 205, 206 din Codul Penal. Prin aceasta, deja arestatul Marius Petrușcă s-ar putea să se aleagă cu doi foști și noi colegi.

CĂLIN CREȚU ■

Iată-l pe Marcel Fluerau la 24 de ore după incident

București 96.1 FM
Baia Mare 88.5 FM
Iasi 91.9 FM
Cluj 89.8 FM
Târgu Mureș 90.2 FM
Ploiești 92.8 FM
Sibiu 91.8 FM
Constanța 91.1 FM

Contact Disc

Raluca Moianu, Maria Zărnescu-Popescu și Cristi Schnebli,
alături de preferințele lor muzicale săptămânale.

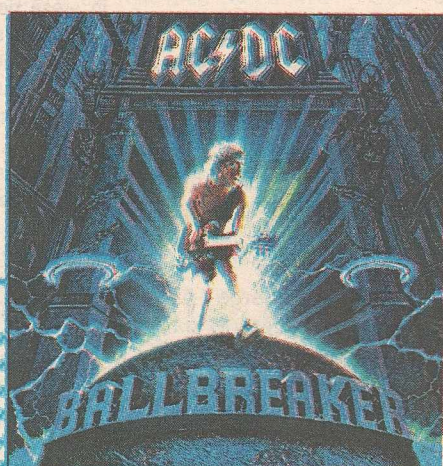

EVERYTHING BUT THE GIRL

Missing

Timp de câțiva ani buni toată lumea a crezut că o altă formație a dispărut de pe scena muzicii pop: era vorba despre EVERYTHING BUT THE GIRL. Însă nu a fost așa. Chiar dacă Tracey Thorne a cântat în ultimii doi ani alături de MASSIVE ATTACK, pentru ultimul album editat de aceștia, „PROTECTION”, acum ea are din nou succes, împreună cu noul și totodată vechiul său coleg de la EVERYTHING BUT THE GIRL, sub titulatura de acum câțiva ani cu remixul realizat de TODD TERRY după o piesă a lor mai veche intitulată „Missing”. Încă nu se știe dacă vor edita și un nou album cu ocazia acestui succes.

Single/ Warner Music

AC/DC

Ballbreaker

Lansat la mai bine de 20 de ani de la înființarea grupului australian (în 1974), albumul „Ballbreaker” demonstrează încă o dată spusele chitaristului Angus Young: „AC/DC și concertele noastre sunt, practic, o terapie pentru fani, care au astfel ocazia de a da uitării frustrările și problemele lor. După părerea mea, e mai indicat să te descarci la un concert de-al nostru decât să distrugi o cabină telefonică...”. Recent, s-a extras cel de-al doilea single din acest album - „Hail Caesar” (după „Hard As A Rock”).

CD/ East West Records

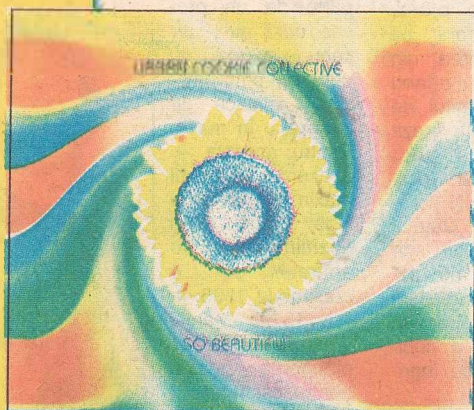

East 17

Up All Night

Albumul a apărut în luna noiembrie a anului 1995; el cuprinde numai piese compuse de membrii formației și acoperă aproape toate stilurile muzicale, începând cu groove și terminând cu jungle; singura piesă compusă de toți membrii formației este ultimul lor succes, „Thunder”. La sfârșitul lunii ianuarie se așteaptă un nou extras pe single din partea băieților de la East 17, piesa intitulându-se „Do U Still”. Cei patru explică titlul albumului („Trează toată noaptea”) prin faptul că trei dintre ei fiind deja tați, cel de-al patrulea, Brian, sperând să ajungă și el cât de curând în această postură, au grijă de copiii lor toată noaptea, ziua fiind ocupați cu repetiții, înregistrări și concerte.

CD/ London Records

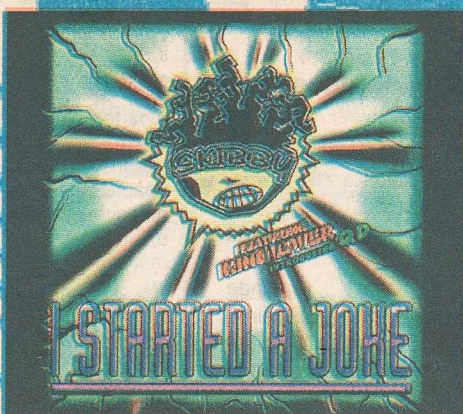

URBAN COOKIE COLLECTIVE

So Beautiful

După succesul ce l-au avut în 1993-1994 cu piesele „High On A Happy Vibe”, care a dat și numele primului lor album, „The Key: The Secret”, „Feels Like Heaven” și „Sail Away”, ei au revenit în mai 1995 cu un nou extras pe single, „Spend The Day”, urmat în august de piesa „The Rest Of My Love” și un nou L.P., care nu au avut succes. Din același album, care abia acum a început să urce în topuri, URBAN COOKIE COLLECTIVE au editat un nou single intitulat „So Beautiful”, piesă pentru care au abordat și un nou stil.

Single/ CNR Music

SKIBBY

I Started A Joke

Primul succes al lui SKIBBY s-a intitulat „Feel My Riddym” și a apărut sub formă de extras pe single în vara anului 1995; noul extras pe single al aceluiași SKIBBY este o prelucrare a piesei cântate de BEE GEES în 1969, „I Started A Joke”. Tot mai mulți cântăreți au început să apeleze la piesele mai vechi ale acestei formații pentru a le prelucra cu scopul de a ajunge hituri; drept exemplu putem aminti dintre succesele anului 1995 piesele „Staying Alive” interpretată de N-TRANCE și „How Deep Is Your Love” cântată de PORTRAIT și se pare că un viitor superhit 1996 va fi tot o piesă BEE GEES și tot „How Deep Is Your Love”, însă interpretată de binecunoscutul cvartet TAKE THAT.

Single/ BMG

de ascultat urgent

de ascultat fără întârziere

de ascultat

© 1995 - Radio Contact România S.A.

Caragiale hop ș-așa!

Dan Micu transformă bocetul într-un hohot de râs

„Trăim un dans și-o vale, trăim un râs și un plâns...”, acesta este filtrul prin care regizorul Dan Micu vede acum „O noapte furtunoasă”. Piesa lui Caragiale este ultima premieră a Teatrului Nottara, o montare care te pune pe râs de la prima scenă. Nu este un alt Caragiale - este o altă montare, ingenioasă, lucrată la detalii, cu interpretări domoale, „întâmplări muzicale” și scenografie de actor (Victor Ștrengaru).

Din primul moment contrastele sar în ochi. Ninge viscolit și de tocul ușii atârână un smoc de vâsc, deși momentul piesei este în ajun de Lăsata Secului, când lumea se legătește să meargă la Grădina la Iunio. Primul personaj care intră în scenă este o turistă americană care cântă în engleză. Imediat observăm că personajele lui Caragiale sunt parcă întoarse pe dos. Jupân Dumitrache, propagandistul onoarei de familist, este cel mai bleg om de pe scenă, în timp ce copilul din casă, Spiridon, este cel mai bătrân, mai mohorât și cel mai masiv personaj. Chiriace vine să se împace cu Veta ca Robin Hood, cu o vioară pe post de arc și arcușul într-o tolbă la spate, iar Rică Venturiano are o intrare de pomină: noaptea, în frac și cu joben, poartă ochelari negri și baston alb ca un orb - din

dragoste? Dan Micu are o interpretare de zile mari: „Suntem o țară calamitată, un popor calamitat și aici este vorba de o noapte calamitată, ninge în ajun de Lăsata Secului, dar nu ne putem dori decât să scăpăm de calamitate, de neaz...”.

O masă copiată aproape la indigo

Nu l-am crezut cu adevărat pe Dan Micu atunci când mi-a spus că dorește ca „spectacolul să recupereze verbul lui Caragiale,

indigo cu cea de la TVR din decembrie '89 - masa la care a apărut prima dată Ion Iliescu. Nunta o găsește pe Zița bocind „la-ți mireasă ziua bună” și totul se transformă într-o „Periniță” care se oprește pentru a auzi un mesaj din altă lume: „We want the world...” cântat de turista americană.

Mahalaua cântată, nu jucată

Dan Micu schimbă multe lucruri în spectacolul Caragiale. Montează pentru a treia oară „O scrisoare pierdută” și se pare că mai are încă multe de spus despre această piesă. De astă dată interpreții cântă, cu voci de mahala, și o fac cel mai bine. Actorii de la Nottara, învățați cu spectacolul de bulevard, tind spre gag, cu gesturi care stârnesc hazul, dar nu spun nimic. Cum umorul lui Dan Micu este împins până la granița vulgarului, și orice gest sau virgulă în plus alunecă în trivial, intervențiile actorilor strică. Monologurile nu ies deloc, ca și duetul de la început Dumitrache - Ipingsescu, „n-a ieșit nimănui până acum”, spune Dan Micu. Constantin Cotomanis (Ipingsescu) e prea sobru, Stelian Nistor se fofonează prea mult, ca în „Puricele”, încât al său Jupân Dumitrache nu este numai bleg și imbecil, ci pare că așa vrea să fie. George Alexandru este cel mai înțepenit și neamuzant Rică Venturiano din câți am văzut. În caietul-program este o imagine a lui Rică jucat de Ștefan Iordache în tinerețe care ar putea să-i dea multe idei.

Deci distribuția nu sare în ochi decât în scenele de grup, atunci când se sincronizează și urmăresc ideile regizorului. Greutatea spectacolului nu stă în roluri ci în concepția scenelor. Atunci când cineva începe să cânte de supărare provoacă haz. În fond personajele lui Caragiale sunt niște trăncănitori, vorba lui Mircea Iorgulescu, sunt dincolo de istorie, dar stau în mahala. Cântecul din spectacol scot în evidență tocmai acest lucru. Iar ironizarea mahalalei este un lucru foarte greu. Calamitatea văzută de Dan Micu ajunge la „We want to change the world” și parcă are dreptate.

REMUS ANDREI ION ■

joc de cuvinte cu care dânsa a încheiat lucrările conferinței și care poate deveni o profesiune de credință pentru orice slujitor al catedrei: „Un profesor nu trebuie să rămână niciodată fără clasă”.

ALEXANDRU ARION ■

BETA - un standard greu de egalat

Peste 350 de participanți, profesori de limba engleză din toată țara precum și invitați din Marea Britanie, Statele Unite ale Americii, Grecia, reprezentanți ai celor mai prestigioase asociații internaționale ale profesorilor sau vorbitorilor de limbă engleză din lume, și-au dat întâlnire între 19 și 21 ianuarie în București la cea de-a cincea conferință anuală a BETA (Asociația profesorilor de limbă engleză din București). Profesionalismul, prestanța și valoarea

celor care au condus diversele seminarii au făcut ca această conferință, devenită deja tradițională, să atingă un standard pe care, din păcate, îl întâlnim prea rar în societatea noastră permanent în tranziție.

Lucrările conferinței au fost deschise de președinta ESU - Uniunea vorbitorilor de limbă engleză - baroneasa Heather Brigstocke, a cărei prezență în România într-un asemenea cadru reprezintă un eveniment important pentru relațiile culturale internaționale ale țării.

Sufletul acestei conferințe a fost președinta BETA, doamna profesoară Veronica Focșeneanu. Pun punct acestui articol încercând să traduc un superb

Toate artele

Bacovia... antirăzboinicul!

S-ar cuveni să cunoaștem tot ce a scris sau a rostit Bacovia, etern enigmaticul, etern necunoscutul.

Fără râvna Doamnei Sale Agatha care a compus o biografie a ilustrului său soț (cărui nu i-a spus nici în intimitate altfel decât Poetul) ne-ar fi greu să alcătuim chiar o simplă filă de lexicon despre cel zidit în solitudine și uitare.

Deși nu a ținut cu nici un chip gloria, Bacovia stârnea, extrem de rar, interesul publiciștilor și - cine ar crede? - acorda interviuri.

Găsesc în propria arhivă literară un asemenea interviu decupat din revista „Contemporanul”. Din ce an? N-am avut precauția de a nota. Pare din anii '50-'52. E semnat de Ștefan Druia (pseudonim?) și are ca subiect recrudescența militarismului european.

Totul începe cu o confesie:

„Aici am stat tot timpul bombardamentelor, zile și nopți agitate, într-o atmosferă infernală. Avioanele americane căutau copii, bătrâni, femei; nu era vorba - după cum se vede - de o rațiune strategică. În acest cartier mărginaș și liniștit am asistat la scene de un dramatism sfâșietor. Era groaznic. Am renunțat să intru în adăpost, copleșit de cruzimea spectacolului la care asistam a doua oară. O dată, în 1916, când pe drumuri noroioase armata română se retrăgea în Moldova. Apoi ocupația germană, secondată de-un jaf de-o meticulozitate prusacă, crudă ca o biciuire cu frânghia udă. Mă durea..., pierreau oameni, pierreau copii, femei, fără alegere. Pierreau mulți tineri, care nici n-au apucat să trăiască. Viața le era curmată cu sadismul cu care numai războiul curmă. L-am cunoscut pe Mihail Săulescu, poet tânăr; a pierit la Predeal. Așa s-a frânt o strună care-n vremuri de pace ar fi vibrat. Alții și-au pierdut pentru totdeauna sănătatea, și-au lăsat câte-un braț pe câmpul de luptă ca Perpessicius sau Brăilescu. Geniul rău al distrugerii oarbe nu alege”.

Aici intervine reporterul, brusc interesat de sinistra lucrare a... gazelor toxice. Bacovia îi răspunde:

„Îmi aduc aminte. Parcă mi s-a deschis o rană în suflet. Copiii de la școală făceau exerciții de apărare pasivă. Căpșoarele bălai, ochii mari, mirați, erau acoperiți cu masca de gaze hidoasă și aducându-mi aminte de înfățișarea animalelor preistorice. Li se învenina copilăria. Seriozitate precoce, pricinuită de posibilitatea unui sfârșit neprevăzut și pretimpuriu. Se întorceau, mi se părea, anii de întunecat Ev Mediu”.

Se ajunge, firesc, la evocarea celui de-al doilea mare război:

„Aceleași încercări. Experiențe cu arme bacteriologice - care țineau distrugerea biologică a omului. Și-n toate astea o nesocotire barbară a civilizației și culturii câștigate în mii de ani de dezvoltare a omenirii”.

Fiind un interviu „de servicii”, poetul e chemat să se rostască și în ceea ce, pe atunci, părea iminent: un al treilea război, de data asta atomic. „Abulicul” Bacovia declară, tranșant, dovedind o uimitoare implicare în evenimentele diurne:

„Acum noua amenințare a unui cataclism atomic este o adevărată nelegiuire, incomparabilă cu alta în istorie, un atentat sadic la viața omenirii și a planetei noastre. Mintea respinge cu nesfârșită indignare atare amenințări. Secolul XX nu trebuie să fie un secol al cataclismelor, atunci când, după cum știm, energia atomică, această genială descoperire care a generat o „eră atomică”, poate fi destinată păcii, omenirii, culturii și nu prăbușirii în neant; atunci când omenirea a luptat zeci de veacuri pentru progresul științei. Pe omul civilizat îl caracterizează mai mult sentimentul de pace și uzul negocierilor diplomatice pentru realizarea ei”.

De nu va fi fost ușor „lustruit”, de nu va fi fost „tradus” în limbajul vremii, iată răspunsul lui Bacovia la o întrebare privind misiunea poetului în salvagardarea păcii:

„Artiștii, poeții și gânditorii tuturor popoarelor, cred, trebuie să-și unească eforturile contra monstruoasei amenințări de distrugere sălbatică, prin războiul atomic. După înnoirarea atâtor decenii de război, e timpul să vină o înseninare a cugetelor pentru răgazul creator al artelor. Aș vrea să spun tuturor artiștilor, poeților, că eu cred că viitorul, râvnit de generațiile ce s-au succedat transmitându-ne comorile de artă ce constituie mândria universală și rațiunea existenței superioare, se poate cuceri numai prin pace, prin menținerea ei”.

Ca tot ce ne-a rămas de la Bacovia și acest interviu uitat își merită locul într-un corpus de texte biografice.

Mă grăbesc să-ți înfățișez, iubite cititor al lui George Bacovia, socotindu-l relevant pentru vocația cetățenească a poetului și, din păcate, încă actual...

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

pe literele
săpate-n scoarța fagului
- fulgi de zăpadă

luna plină -
apa îngheață-n găleata
de la fântână

camera neîncălzită -
în geam
mușcata înfloarește

bătând la mașină,
o muscă adormită
iese dintre clape

roțile tractorului
scot noroiul
de sub prima zăpadă

curățând cartofi,
citesc în ziar știri
de anul trecut

● **GIREL BARBU**, București, Buzău. (Aproape) tot ceea ce scrieți dv. se citește cu plăcere. Fiecare vers aduce câte o surpriză - un paradox, o aruncare în derizoriu a unor probleme grave, o declarație de o sinceritate spectaculoasă etc. Foarte simpatice sunt referirile, în limbaj familiar, la întâmplări recente din viața României:

„dă-mi Doamne un terorist pe balcon / să-l contrazic eu cu fasole uscată / să-i zic una șă-i curgă din pistol bulion / să mă țină minte lumea toată”

După asemenea fraze, „auzim” hohotele de râs ale cititorilor, ca și cum ar fi reuniți cu toții într-o sală, iar dv. v-ați afla pe scenă.

Sunt și unele neglijențe de ordin stilistic. Iată un singur exemplu:

„și mai dă-mi o pacoste pe cap / ținuiat să mă dau printre fânțari / vreau într-un partid să mă scap/ ca într-o cetate zidită de gropari”

Expresia „să mă scap” este în mod nefericit echivocă și strică impresia de ansamblu. Dv. trebuie să rămâneți mereu un fel de prinț al năzdrăvăniilor și nu să coborâți, fie și involuntar, la nivelul unui umorist vulgar. Oricum strofa este salvată până la urmă de expresiva imagine (un pamflet în patru cuvinte) „cetate zidită de

gropari”.

Am să public o parte din poemele trimise. Mi-ar trebui însă (din nou) o fotografie a dv.

● **PAULA BULANCEA**, Brăila. Dezinvoltura nu ține loc de talent. „Creația” dv. poate fi considerată un fel de pălăvrăgeală (de altfel, agreabilă) fără legătură cu poezia:

„Sună telefonul. / «Alo! Bună! / Aaa... Tu ești? / Scuză-mă, te-am confundat, / Credeam că e iubirea. / Ce mai fac? / Nimic important.»”

Chiar că nimic important.

● **EUGENIA LANG**, Pfedelbach, Germania. Povestea vieții dv. este înduioșătoare, dar versurile pe care le scrieți - puerile - nu au valoare:

„Poezia e o viață / Cu urcuș și coborâșuri, / Cu mări și mărunțșuri, / Cu nopți și cu dimineățșuri.”

Ca să scrieți așa ceva nu era nevoie să vă stabiliți în Germania...

● **RUXANDRA LUPU**, București. Din poemele trimise nu rezultă că ați avea vreo înclinație pentru literatură. Ca să nu mai vorbesc de faptul că folosiți cu stângăcie limba română:

„Te-am întrebat ce vrei / Și mi-ai răspuns în doară / Că

vrei iubirea mea / Ca pe o fructă rară.”

Verdictul meu însă nu e definitiv. Poate că talentul dv., ca floarea de cactus, va ieși la iveală târziu, când nimeni nu se va mai aștepta.

● **ADRIANA ZORAB**, București. Mi-a plăcut somația dv.: „Nu mă neglijați, chiar dacă sunt minoră!” Mi-e teamă însă că, după ce-mi veți citi răspunsul, somația se va transforma în reproș: „Sunt minoră, de ce nu m-ați neglijat?”

Iată răspunsul meu: poeziile sunt copilărești. Totuși, au o ardoare care atrage atenția:

„Ești pasărea de foc / ce-mi străbate ființa”; „Ești cel căruia mă dăruiesc / cu sufletul / și cu străfundurile materiei mele”; „Faptul că ai murit / nu înseamnă nimic pentru mine” etc.

● **AL. GHEORGHIU**, Chitila, Sectorul Agricol Ilfov. Versurile dv. suferă de superficialitate și improvizație. Imagini inspirate alternează cu sintagme convenționale, poezia alternează cu poetizarea:

„Căutam prin iarba de-acasă, / copil când eram, / un trifoi cu patru foi.// Găseam de toate pe câmpul foșnind: / viori pierdute de greieri, /

fire de vânt, / colțuri de stele, / șoapte de dor / valuri de rouă - / dar niciodată un trifoi cu patru foi.”

Vă rog să măsurați singur distanța care separă emoționantul vers „viori pierdute de greieri” de banalul „șoapte de dor”.

● **PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII**. Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau măcar scrise citeț. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae.

Nu există discriminări în ceea ce privește genurile literare. Puteți deci să-mi trimiteți și versuri, și proză, și eseuri, și piese de teatru și tot ce mai credeți de cuviință.

Manuscrisele, dactilogramele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

Scrisorile le aștept pe adresa: Alex Ștefănescu, la redacția revistei „Flacăra”, Piața Presei Libere nr. 1, sectorul 1, 71341 București.

Vă rog să nu mă vizitați la redacție și să nu-mi telefonați. Nu pentru că nu mi-ar face plăcere să vă văd și să vă aud, ci pentru că discuțiile mi-ar reduce mult operativitatea. Așteptați cu încredere răspunsurile date în cadrul acestei rubrici. Vă garantez că nici o scrisoare nu va rămâne fără răspuns.

DAN DOMAN ȘI MODELUL JAPONEZ

Economia românească înregistrează un prim succes în adoptarea modelului japonez: industria noastră de versuri a început să producă haiku-uri competitive pe plan mondial. Unul dintre promotorii genului este Dan Doman, pe care l-am mai prezentat la *Mașina de scris*, dar pe care dv., stimați cititori, așa ingrați cum sunteți, precis l-ați uitat. Vă invit deci să-i recitiți și să-i memorați fișa biobibliografică, pentru ca apoi să vă delectați în cunoștință de cauză cu versurile sale delicate și sensibile, asemănătoare cu (iată-mă contaminat!) frunzele tremurătoare de plop.

„Dan Doman s-a născut la Reșița, în anul 1951. A absolvit Universitatea «Babeș-Bolyai» din Cluj și lucrează ca geolog la o întreprindere de prospecțiuni cu sediul în București. Micropoeemele sale au fost publicate în reviste din România (*Albatros*, *Haiku*, *Orion*, *Târnava*) și S.U.A. (*Mirrors*). Premiul pentru debut în revista *Albatros* la Festivalul Internațional de Haiku de la Constanța (16-18 septembrie 1994). Membru al Societății de Haiku din Constanța”.

Despre haiku și senryu

Haiku-urile sunt poeme miniaturale despre natură, care exprimă într-un limbaj simplu momentele rapide ale culmilor conștientizării; în mod tradițional utilizează un cuvânt sau o frază sugerând anotimpul. Mai mult decât „tablouri ale lumii”, cele mai bune haiku-uri prezintă o adâncă empatie față de subiectul experienței, o contopire a subiectului și obiectului, a minții și sufletului. Haiku-ul sugerează, mai degrabă, decât povestește; emoția este uneori lăsată ne spusă. Forma de trei versuri, aranjate în 5-7-5 silabe nu

este esențială, dar ne poate ghida. Rima finală este considerată ceva „prea mult”, dar valoarea sunetelor este importantă. Senryu-ul are aceeași formă ca haiku-ul, dar ne prezintă momente de conștientizare a sentimentelor sau relațiilor umane, tinzând să le privească din afară, mai degrabă, decât să intre în ele. Adesea umoristic sau satiric, el poate fi, gândit ca o „latură neserioasă” a haiku-ului.

(după *HAIKU SPIRIT*, a newsletter of haiku, senryu and kindred forms, June 1995, Issue no. 2)
Traducere de DAN DOMAN

după-amiază de iarnă -
la radio, Rita Pavone
strănută

o frunză roșie,
înghețată cu ploaia
pe trunchiul de arțar

pășind cu fereală
prin zăpadă, mătă
sare-o băltoacă

ultimul etaj -
nedeciși, fulgii de nea
urcă și coboară

ger cu soare -
vânzătorul de portocale
își numără banii

amurg -
punând în buzunar
carnetul
ud de ninsoare

pete de cenușă-n nea -
scriind un graffiti
copiii râd

creanga trosnind -
din fag se răsfiră
un nor de zăpadă

Un manuscris în așteptarea editorului

FRISON SEXUAL de LIANA SABĂU

Un nou mod de a scrie poezie... Mai tineresc, mai înfrigorat, mai adevărat... O mai mare luciditate... O mai decisă eliberare de prejudecăți... Un curaj (nemaîntâlnit) al unei femei de douăzeci de ani de a-și lua în stăpânire trupul și de a-l etala... Un elan aproape mistic de a-l popula cu suflet, pentru a-l salva din condiția de planșă anatomică... Și pentru a salva sufletul însuși din condiția de abstracție... O plăcere de a scrie la lumina zilei, asemănătoare cu aceea de a face dragoste dimineața, cu ferestrele larg deschise... O sfidare la adresa bărbatilor, care o sfătuiesc pe poetă să găsească pentru cartea ei un titlu mai decent decât *Frison sexual* și care, în timp ce îi dau acest sfat, îi fixează cu privirea picioarele... O ofensivă a feminității, fără nimic din complexele feministelor... O replică (fără replică) dată literaturii licențioase, care, în comparație cu poezia Liane Sabău, arată jalnic (trandafir de plastic așezat lângă unul adus din grădină)...

Prin cele mai bune poeme ale sale, Liana Sabău este o poetă excepțională, care reinventează iubirea ca nebunie și risc, care reinventează poezia, ca înregistrare a respirației pe luciul oglinzii... Ea este însă și un om cu un suflet fragil. Îmi place să sper că nici unul dintre numeroșii mitocani contemporani cu noi nu va săvârși crima de a rânji cu subînțeles la citirea versurilor și de-a o face astfel pe poetă să renunțe la scris.

P.S. Liana Sabău locuiește la Timișoara. Editorii care vor să-i publice cartea pot să-i scrie pe adresa revistei *Flacăra*, menționând pe plic „Pentru rubrica „Mașina de scris”.

Mon mec à moi

Săruți atât de bine,
încât aş vrea să te sărut
cu gura ta...
Mon mec à moi
te vreau lângă tâmpla mea,
cu ochii-n ochii mei
te-aş vrea...
... cu inima bătându-mi
inima
cu sufletul sorbindu-mi
sufletul
cu mintea gândindu-mi
mintea
cu pulsul simțindu-mi pulsul
cu trupul contopindu-mi
trupul...
Mon mec à moi
aş vrea să te sărut
cu gura ta...
Te-aş vrea!

A

Am să te străpung
cu sfârcurile mele
până în măduva oaselor,
până în măduva șirei
spinării.
Am să-ți ciuruesc tot trupul
ca apoi, să-ți umplu găurile
cu carnea mea...

Fără suflet

Poftim
ține
ia
trupul meu.
Fă ce vrei cu el.
Pune-l într-un muzeu
sau du-l la o expoziție
canină.
la-l
e al tău
îți aparține
murdărește-l
pune-l în ghips
fotografiază-l
sfâșie-l
sau dedică-i un imn.
la-l
folosește-l
cum știi tu mai bine.
Acoperă-l cu un cearșaf
murdar de sămânță
sau îmbracă-l cu mătase
brodată
dă-i-l prietenului
ori portarului blocului tău.
la-l
rupe-l
împrăștie-l cu mâinile tale
fărămițează-l păsărilor fără
coadă
sau păstrează-l într-un

borcan cu formol
în frigiderul Fram
(lângă un salam și-un ardei
gras).
la-l
și agață-l
(pentru publicitate)
de vârful turnului Babel
„Cea mai albă piele de
virgină veche”
și lasă-i numai pe turiști
să-l pipăie.
(Sunt singurii oameni ce
cred în ieri).
la-l
pentru Dumnezeu
pentru numele lui
sau pentru tine.
la-l
și îngroapă-l!

Glas

De ce mă mai caut, oare,
când știu
că m-am ascuns
printre foile de tutun ale
țigării
pe care tocmai
o fumezi?

Un alt fel de rondel

Ce inutilă m-ai făcut să mă
simt ca femeie!
Nu mi-ai dat voie să te alin,
să te mângâi,
Să te sărut și culcuș să-ți
fac între sâni.
Nici să te iubesc cu
dragostea mea de femeie,
Nu mi-ai dat voie!
Aș fi vrut ochii să-ți vrăjesc,
săruturi să-ți fur o mie,
Mâna să mi-o plimb, trupul
să ți-l simt...
Dar ce inutilă m-ai făcut să
mă simt ca femeie!
Nu mi-ai dat voie nici să te
alin, să te mângâi măcar
Cu dragostea mea de
femeie!
Chipul tău lucind de-o
frumusețe stranie,
Ochii tăi pierduți - semne
de-ntrebare,
Luminosul spirit, nepătrunsul
gând cu tăiș de sabie,
Zâmbetul și gura - moarte
fără miere.
Doamne!
Ce inutilă m-ai făcut să mă
simt ca femeie...

Toamna-i dusă

Toamna-i dusă și-n iarnă e
iubire.
Tu sărută-mi ochii și
pleoapa nor.
În zăpadă se frânge
lacrima-n zbor
Suntem doi fulgi de nea
cu-o privire.
Cădem pe mondialul alb
covor
Ne iubim fulguind, nu dăm
de știre
lernii că ne iubim și câți
ani-fire
Fulgi vor mai fi s-ajungem
izvor.
Ne-am născut ziua, în plină
lumină
Spre nuntă facem cel din
urmă pas
Sau înghețăm într-o noapte
străină.
Vom fi nemuritori peste un
ceas.
Până atunci vom ninge-o
grădină
Sau într-o palmă vom face
popas.

Visul celor două cearcăne

Ție
Suntem două cearcăne
pe-același chip.
Oare cum ne-am găsit?
Știind că nu-i al nostru
chipul,
ne adâncim în el
și-l albăstrim
până când
ne unim
și devenim
un imens cearcăn-albastru.
Nu mă-ntreba până când.
Întreabă cât ne ține chipul,
cât ne albăstrește timpul
și cât mai durează visul
cearcănelor albastre?

Idilă într-un vis

Deasupra trupului meu
dormind
un tablou neînramat cu
visele unor cai tropotind
îmi tulbură somnul.
Și nimeni nu e singur.
Tropotul lor mă cufundă
în pulsul pământului virgin
se-aleg perechile
și-un vizitiu nevăzut

ne ghidează instinctele.
Începe dansul.
Nechezatul prelung în
două picioare
e o invitație de participare
la acest bolero cabalin.
Ritmul muzicii impune
perfectiune
de teamă să nu greșim
totul este încordare
mușchii se-arcuiesc
azvârlind corpuri în mișcare
apoi ne-avântăm în galop
nebunesc
spre tundra visurilor noastre
dislocându-ne umerii în
galopada
devenirii noastre de icari,
de armăsari liberi și stelari.
Ba, uite, ce unicorn frumos
am devenit!
am spus văzându-mi cornul
de argint
și m-am trezit.

Mai rămâi

Îți șterg toate alunițele
gemene cu ale mele
și m-alint în coama ta.
Pielea mea
- o floare de liliac alb -
se asortează
cu incisivii tăi.
Îmi lași urme pe trup,
pentru că stai prost cu
memoria
și numai așa știi să
te-ntorci
în pădurea virgină.
Și dacă urmele vor fi șterse
de ploii?
Mai fă-mi,
mai lasă-mi,
tipărește-mi
mii de urme
și...
rămâi.

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Ne-am băgat picioarele în ea, de Europă

Fie mingea cât de rea, tot mai bine-n țara mea

Migrațiunea populației fotbalistice către țările continentului (cele mai chivernisite și, deci, mai bine plătitoare) a început în 1990. Lucrul părea firesc, având în vedere juvașul strâns pe care nea Nicu (ălălat!) îl atașase, duos și patriotic cum îi era felul, de gâtul fiecărui sportiv mai de d o a m n e - a j u t ă , naționalizându-l așijderea miștilor mănoase, fabricilor păguboase și femeilor borțoase. Imediat după salva(rea) de la Târgoviște, băieții noștri au sprintat pe contra-atac, ținând cu multă voloșie poarta cea nouă a Europei. Până și ăia mai amărâți (modesți, realiști, păguboși sau de-a dreptul fraieri) au cărmît-o cu grăbire către înalta Poartă despre care buchisiseră oarece la istoria patriei sau batăr către pusta „boz-gărească”, acolo unde fotbalul semăna tot mai mult cu bambiliciul, dar forintul cu dolarul. Rând pe rând și-a luat zborul, după campania mondialului italianesc, toată floarea cea vestită a întregului răsărit. Mare bucurie, mare, plus „îndreptățita mândrie patriotică” - adică uite dom'le, că avem și altceva decât

curve de dat la export.

Din păcate, bilanțul cu „realizări” s-a dovedit, după nu prea multă vreme, deloc strălucitor. Păsările vesel călătoare au început să se

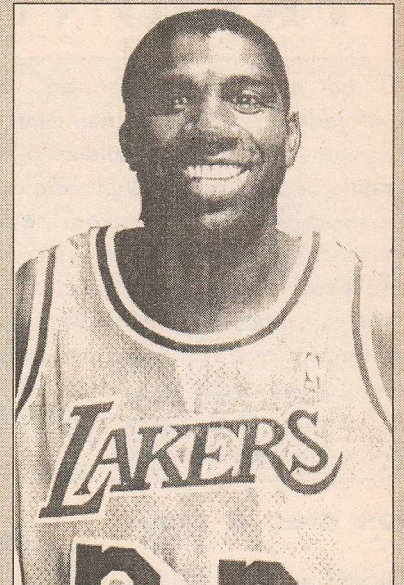
întorcă, una câte una, acasă: care cu coada între picioare, care lovit de ghinion, de adversari, de tovarășii de afaceri... Hagi a nimerit peste un Real Madrid în declin și, la indemnul lui Lucescu, a preferat până la urmă divizia secundă a italienilor - acolo unde, ce-i drept, marafetii erau pe măsura valorii lui reale. Lăcătuș a dat-o-n bară pe la Oviedo, după ce o zbârcise scurt, dar convingător, la

Fiorentina. Rotariu, grăbit ca fata mare la măritat, a dat piept cu uraganul ridicat de semilună. Dănuț Lupu, mai fanariot, s-a dat cu grecii, pe la care a jucat mai puțin fotbal și mai mult alba-neagra, de l-au proptit plăcintarii într-un cantonament cu gratii. Doar Gică Popescu și Ionuț Lupescu ce-au mai reușit să salveze onoarea pierdută a legiunii române, în timp ce Silviu Lung și Gabi Balint și-au încheiat definitiv cariera pe terenurile spaniole, acolo unde autohtonii intră la adversar ca la taur.

Nici al doilea val migrator nu pare a fi avut mai multă baftă. Gică Hagi a nimerit din lacul madrilen în puțul barcelonez. Mateuț, după ce s-a consacrat glorios pe tușa Reggianei, a venit înapoi, la Dinamo, să pună osul lui cel glorios la acel 0-3 cu Naționalul... etc...etc. Nu știu ce-or avea ai noștri (ca brazilii), plini de talent(e), dar nu rezistă aproape deloc la caracter. Profesionismul e treaba dracului, și uite că nici un stilist ca Ilie Dumitrescu,

nici un vânos ca Panduru nu fac față, chit că-i vorba de Tottenham, Sevilla sau Benfica. Acum, nu-i vorbă, or fi și ăia, plini de dolari, dar și de xenofobie, bântuiți pe alocuri de celebra formulă „bon pour l'Orient”. Adaptarea la obiceiul pământului (nu doar al gazonului) rămâne o condiție de bază a integrării euro-turcești, dovadă că, în Belgia, românul Sellymes se ține tare, spre deosebire de colegul Ilie Stan, intrat într-un bătădăc fără prea mari speranțe și șanse de victorie cu antrenorul de la Cercle Bruges. Chestie de caracter, sau de întâmplare? După părerea mea, occidentalii ăștia atât de detestați de către alde Funar, Vadim sau Păunescu au ei ce au cu ce nu prea avem noi: seriozitatea, conștiințiozitatea, hărnicia fără menajamente și alte fente. Dovadă e că un Mircea Rednic este, de peste 6 ani, senator de drept la Standard Liège, în timp ce nou venitul Butoiu, nici atunci când marchează golul victoriei în deplasare nu rupe inima târgului. Chestie de optică (sau de oftică?), monșeri!...

BEBUR ■

Celebrul baschetbalist american Earvin „Magic” Johnson, care s-a retras din activitatea competițională în 1991 din cauză că a fost găsit seropozitiv, a revenit (la 36 de ani) în NBA, după ce a semnat un contract (2,5 milioane dolari) cu fostul său club, Los Angeles Lakers, pentru a juca în sezonul 1995-1996. Reluându-și tricoul cu nr. 32, el a evoluat împotriva echipei Golden State Warriors. În numai 27 de minute, „Magic” a reușit 19 puncte, 8 recuperări și 10 pase decisive, L.A. câștigând cu 128-118.

Fotbal... la gura sobei (2)

● Concepută în patru etape, campania de pregătire a lotului național de fotbal al României pentru turneul final al Campionatului European din acest an a demarat. Astfel, în perioada 31 ianuarie - 18 februarie, „tricolorii” (în componență doar cu jucători din campionatul intern, lotul având o medie de vârstă de 23 de ani și 10 luni) au următorul program: 4 februarie - la Doha, în Qatar, vor întâlni selecționata țării gazdă, după această escală urmând turneul de la Bangkok unde se vor confrunta cu Danemarca (9 februarie), Thailanda (11 februarie) și Finlanda (13 februarie), cele două finale având loc pe 16 februarie.

● Pentru a proteja imaginea formației României, aceste jocuri nu vor intra în clasamentul FIFA și nici în palmaresul naționalei, echipa fiind la începutul pregătirilor, și de aceea va purta denumirea de **selecționată divizionară**.

● Etapa a doua de pregătire prevede două meciuri amicale interțări (la 27 martie și 24 aprilie), urmând să fie primite confirmările din partea partenerilor de întrecere.

● Cea de-a treia etapă - 5-24 (25) mai - va consta într-un cantonament de pregătire centralizată (cu variante în Elveția, Italia sau Germania), iar ultima etapă cuprinde un scurt stagiul în țară și se intenționează perfectarea unui meci la București (pe 1 iunie, cu Turcia), două zile mai târziu fiind programată plecarea în Anglia. Bineînțeles, în partea finală a pregătirilor vor fi prezenți și internaționalii noștri care evoluează în echipe de peste hotare.

● Deocamdată la stadiul de discuții cu F.R.F., antrenorul **Anghel Iordănescu** nu a semnat un contract ferm, ceea ce s-ar putea concretiza numai după revenirea din turneul asiatic. Selecționerul nu exclude însă varianta contrară...

● După cum am mai anunțat, lotul olimpic (sub conducerea antrenorilor Victor Pițurcă, Grigore Sichițiu și Gabriel Boldici) va efectua, în aceeași perioadă, un turneu de pregătire și jocuri în America de Sud. Sunt perfectate trei meciuri cu selecționatele similare: 8 februarie - Bolivia, 10 februarie - Uruguay, 11 februarie - Peru.

● Scriam în numărul 2 (din 17 ianuarie) al revistei noastre despre o anomalie din handbalul feminin prin care campionatul echipelor din primul eșalon a fost precedat de trei turnee contând pentru desemnarea câștigătoarei Cupei României, dar și ca un prim tur de... campionat. Aceasta - s-a spus - și pentru a conferi posibilitatea unui număr sporit de jocuri.

Iată, însă, și fenomenul invers. Pentru ca lotul național masculin să efectueze un stagiul centralizat de pregătire, aceeași F.R.H. scurtează campionatul, prin renunțarea la turneele de iarnă! Deci, pentru un mănunchi de selecționabili este sacrificată competiția internă, iar măsura respectivă survine fără a fi fost anunțată **cu cel puțin 6 luni**

La semicerc...

înainte, așa cum prevede regulamentul în vigoare. Nemaivorbind de faptul că ierarhia la ambii poli ai clasamentului poate căpăta o configurație neconformă realității. Desigur, compromisul în speță are un substrat generos: calificarea la Olimpiadă. Dar suntem siguri că va fi obținut? Sau dăm vrabia din mână pe cioara de pe gard? Și atunci, de ce să ne mai mirăm că la o partidă (Dinamo București - Dinamo Brașov) între echipe situate pe locurile 4 și 5, în sala „Lucian Grigorescu” s-au înregistrat doar 15 spectatori plătitori?

● În meciuri restanță din etapa a 14-a a Diviziei A, reprezentantele noastre în

cupele europene la handbal feminin au suferit înfrângeri pe linie: Hidrotehnica Constanța - Olchim Rm. Vâlcea 23-16 (fără Steluța Lazăr, campioanele înregistrează primul eșec în actuala ediție), A.E.M. Timișoara - Silcotub Zalău 25-21, CSM CFR Cora Craiova - Rapid Munplast București 23-22 (giuleștencele au în continuare patru indisponibilități). E greu pe două fronturi! De altfel, antrenorul acesteia din urmă, Lucian Rășniță, a fost demis de către conducerea clubului, de pregătirea echipei ocupându-se Nicolae Diaconu și Lidia Ștefan, iar ca director tehnic (sau consilier) fiind cooptat **Cristian Gațu**.

... și la fileu

Victorii, în schimb, tot pe linie, în cupele europene la volei. Astfel, în Cupa Cupelor, „U” ARDAF Cluj (m) a obținut cea de-a treia victorie consecutivă învingând cu 3-0 pe Unicaja Almeria (Spania). În aceeași competiție, Oțelul Târgoviște (f) s-a impus tot cu 3-0 în fața reprezentantei Ucrainei, Kerkenitida Yevpatoria. Venind (ca și Oțelul) după două înfrângeri, Rapid București (f) a înregistrat primul succes în Liga Campionilor, întrecând cu 3-2 pe Jedinstvo Luna Uzice (Iugoslavia), deși a evoluat în deplasare.

În prima etapă a returului campionatului, „europenele” noastre au înregistrat următoarele rezultate: „U” ARDAF Cluj - Elcond CSȘ Zalău 3-0, Unic Piatra Neamț - Oțelul Târgoviște 3-2, Rapid București - Volmet Olimpia București 3-2 (giuleștencele i-au oferit acest „cadou” căpitanului lor, **Xenia Ivanov** - în imagine - cu prilejul împlinirii frumoasei vârste de 26 de ani). În clasament,

clujenii își păstrează primul loc, în timp ce Rapid, campioana en titre, urcă pentru prima oară pe această poziție, detronând pe „U” SM Cluj, învinsă cu 3-0 la lași de către Penicilina.

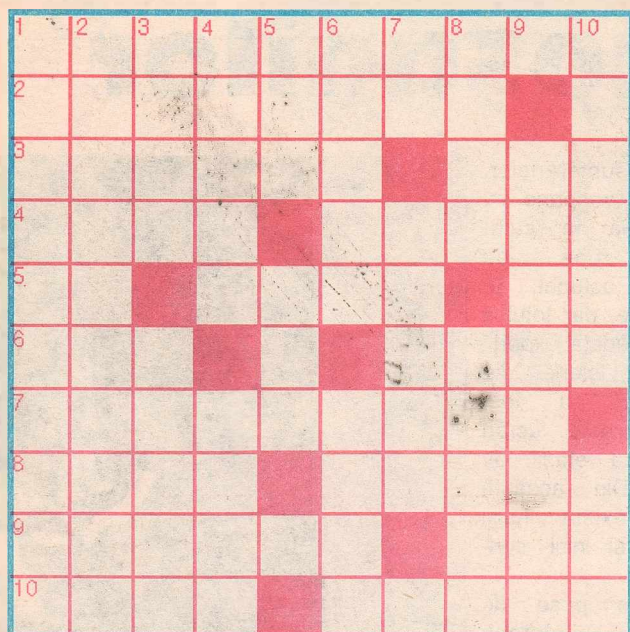
La închiderea ediției. În runda a patra a cupelor europene, din nou știri îmbucurătoare:

„U” ARDAF Cluj - MTV Nafels (Elveția) 3-0, GC Castelo Da Maia (Portugalia) - Oțelul Târgoviște 2-3, Rapid București - RTV Basel (Elveția) 3-1 (practic, oaspetele confundându-se cu reprezentativa Țării Cantoanelor și având trei jucătoare americane în sextetul de bază).

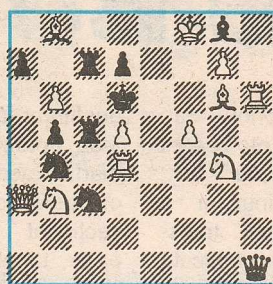

Pagină realizată de POMPIIU L. DUMITRESCU ■

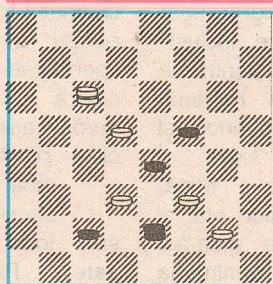
MOTIVATI

ȘAH ȘI DAME

Albul dă mat în două mutări

Albul mută și câștigă în trei mutări

Gazeta Sporturilor

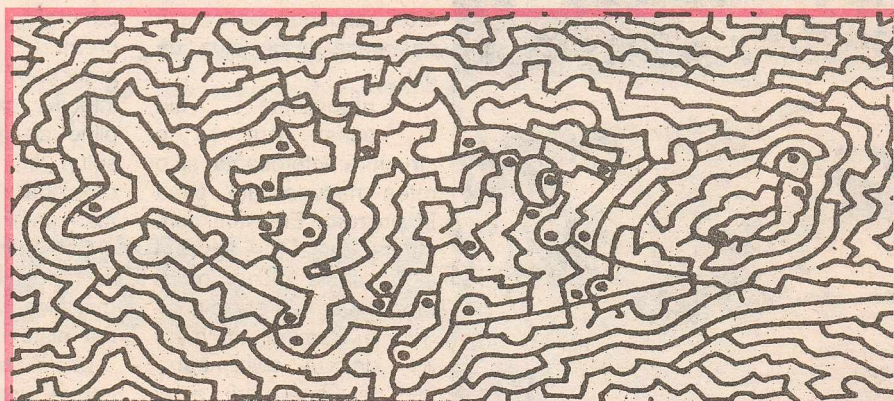
● Principalul cotidian de sport al țării, realizat de o echipă de jurnaliști profesioniști și autentici Informare

PROMPTĂ, COMPLETĂ, FIDELĂ

de la marile întreceri sportive ale TERREI

● O lume tumultuoasă și captivantă, în cotidianul de care aveți nevoie

Gazeta Sporturilor

Înnegriti numai spațiile punctate

ORIZONTAL: 1) Oferă o bază solidă. 2) Acele dulci mângâieri... 3) Mișcare ritmică la curte (od.) - Începutul uitării! 4) Sfârșit la biserică - Durată de hibernare. 5) Ode finale! - Merg pe două cărări - Irtimele la blitz! 6) Unul cam gras - Deosebit de moale. 7) Spuse la repetiție. 8) Servește la masă - Cuvânt de actualitate. 9) Cultivă în terenuri inundate - Bun pentru bere. 10) Fără frecvență (fem.) - Strânge ban cu ban.

VERTICAL: 1) Îți găsește leacul. 2) Aflată în esență. 3) Genul scurt - Nu admite abateri. 4) Dat la o problemă - Dreaptă la cerc. 5) Se încurcă uneori - Nu-i a bună... 6) Oamenii de la țară - Un fel de ocol. 7) Perie! - Cu mulți ani în urmă. 8) Folosit la alegeri - Oameni care dispun (fem.). 9) Revenit la putere. 10) Admirație extraordinară (pl.) - Bază nautică.

Dicționar: UIT.

Dan POPA ■

ANECDOTE

Un soț, venind acasă mai devreme, își găsește nevasta în brațele unui cerșetor.

- N-ai de ce să te superi, zice femeia, săracul om mi-a cerut să-i dau ceva de care soțul meu nu mai are nevoie...

Între doi amici:
- Am participat la întâlnirea cu foștii colegi de școală. Nu ne mai văzusem de zece ani.

- Și ce mai faci?
- Unii dintre ei s-au însurat, iar ceilalți o duc bine...

O tânără prostituată se

prezintă la bancă și dorește să schimbe o hârtie de o sută de dolari.
- Îmi pare rău, zice funcționara de la ghișeu, dar nu vă putem schimba această bancnotă pentru că e falsă.

- Ce porc, atunci se vede treaba că a fost un viol...

Soțul, grav bolnav, către soție:

- Draga mea, dacă mor, te rog să te măriți cu șeful meu.

- Ce tot vorbești? Și de ce, mă rog?

- Vreau să mă răzbun pe el...

Între două... cōchete:

- Aș dori să mă mărit cu un bărbat care să aibă dublul vârstei mele.

- Dar, draga mea, bărbaii nu trăiesc atât de mult...

- E adevărat că Eva a fost cea mai cinstită femeie?

- Te cred și eu! Există pe lume doar un singur bărbat...

VARIANTE

Integramă de Mihai ZGUBEA

BĂUTURI ESTIVALE GENEROȘI	A	A ÎNCLEIA SPECIE	L	SERPI TROPICALI NATIV	P	ECRAN DE CONTROL A SE CĂSĂTORI	M	IROSIT BĂRBAT	R
M	A	R	I	N	I	M	O	S	T
ÎNDĂRĂTNIC SPOITI CU STANIU	C	A	P	A	T	A	N	O	S
C	D	J	I	T	O	P	L	T	I
CURĂ ! MIOARE	R	A	ALIAT RUTĂ	U	T	I	T	POFTIM !	P
O	I	ANIMALE AMFIBII PUS LA MURAT	T	R	L	T	O	N	I
PATRIE DINTR-UN LOC (fem.)	T	A	R	A	T	R	E	A	T
L	O	C	A	L	A				
MISTUIT DE FOC SELECȚIE	A	R	S	RALUCA VIANU	V				
T	R	E	I	R	E				
APARAT PENTRU STERILIZAT	E	T	U	V	A				

A cartoon illustration of a horse with a long neck and a small body, running towards the right. It is wearing a dark jacket with the number '1' on it. The horse is jumping over a red and white striped fence. The background is a light blue sky with some clouds.

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA ■

Tunelurile Botoșanilor

Tinuturile nord-estice ale României sunt incluse în județul Botoșani. De-a lungul timpului, așezarea cu același nume n-a fost niciodată un oraș fortificat, ci un târg deschis.

Prima atestare documentară a

(la Botoșani, Săveni, Dorohoi), sau din zonele rurale (Sulița etc.) sunt construite la finele secolului XIX. Situația demografică a ținutului a cunoscut de-a lungul vremii transformări interesante. Este cunoscută situația comunității evreiești din România, în timpul regimului comunist. Populația evreiască a migrat spre zone mai sărace, inclusiv în Basarabia, pentru a primi cetățenia română, statut ce presupunea și acordarea unui ajutor.

În România Mică, târgul Botoșanilor era al treilea oraș ca mărime, dar o dată cu terminarea căii ferate București-Chișinău localitatea va decădea la statutul de oraș secundar, pe care îl păstrează și în ziua de azi.

Subteranele din acest ținut au o structură interesantă și o rețea necunoscută până în prezent. Ele sunt construite pe 2-3-4 niveluri și în unele cazuri pe 5 niveluri. La ce au folosit? Simplu. Armenii au mers pe „drumul chihlimbarului”, iar negustorii evrei au deschis drumuri noi spre inima Rusiei. Astfel

au apărut imense depozite subterane, necesitatea de comunicare în secret, posibilitatea de refugiu rapid și dispariție în direcții necunoscute.

În Botoșani, centrul vechi al orașului aparținea de drept negustorilor evrei, cu toate că soția domnitorului Petru Rareș a clădit bisericile Uspenia și Sfântul Gheorghe în această zonă.

Astăzi, centrul localității stă să se prăbușească, iar accidentele care au avut loc au evidențiat numai catacombe.

În 1992 magazinul central „Botoșani” (de talia magazinului Cocor din București) s-a aplecat într-o parte, stând să se prăbușească.

Un tunel, aflat sub construcție, a cedat, datorită eroziunii cauzate de pânza freatică din zonă. Lucrările de consolidare au fost complexe și grele. În timpul regimului comunist s-a încercat

desființarea subteranelor, s-au confiscat vagoane cu marfă ascunsă în catacombele din zonă, s-au secționat și astupat, în parte, tunelurile, dar totul a fost inutil. Niciodată experții Muzeului de Istorie din Botoșani nu au fost chemați la aceste lucrări pentru a face studii de specialitate. Din această cauză nu există hărți aproximative și nici concluzii științifice.

Problemele puse de aceste subterane sunt foarte grave și delicate. Pânza freatică, canalizarea veche de la începutul secolului, care cedează treptat în toate punctele, și șobolanii creează necazuri fără precedent. Există focare de infecție, camere subterane pline de mâl și apă, subsoluri inundate. În orașul fără apă curgătoare sau lac, țânțarii sunt mai mari ca în Delta Dunării.

Conservarea istorică a catacombelor ar fi fost benefică pentru posteritate, mai ales că perioada postbelică reclama niște lămuriri.

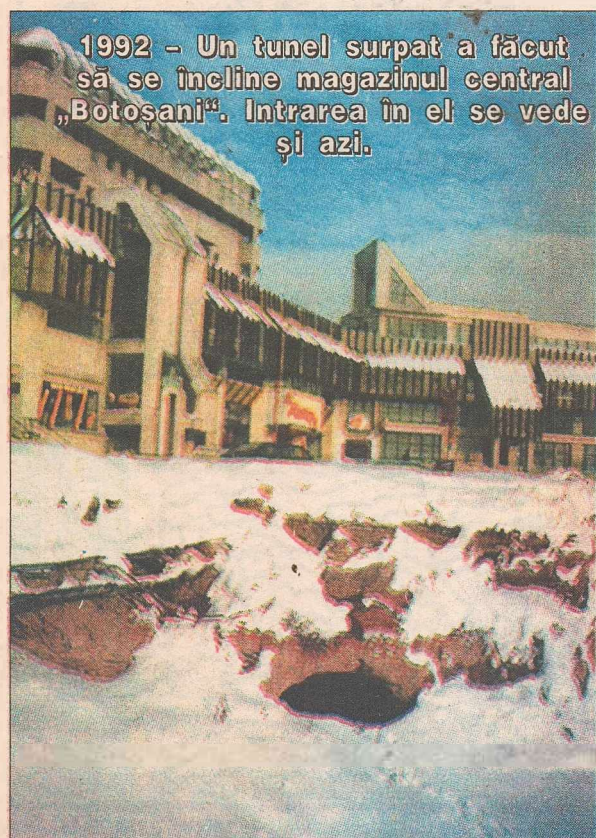
La 7 aprilie 1945, ca urmare a intrării trupelor sovietice în Botoșani, începe perioada de colaborare dintre comunitatea evreiască și trupele sovietice. Rabinul și ajutoarele sale conduc orașul și ținutul și propun ocupanților rus crearea unei republici cu capitala la Botoșani, care să fie înglobată în URSS și să fie condusă de comunitatea evreiască, devenită loială peste noapte Moscovei. Stalin refuză inițiativa și totul rămâne o idee, care pentru localnici se va numi și în ziua de azi „republica 7 aprilie”. Atunci populația românească se retrăsese din calea trupelor sovietice și nu a colaborat niciodată cu promotorii sinistrei inițiative.

Aceste bizare construcții, puțin cunoscute și deloc cercetate, scot la iveală un fapt tulburător: în timp ce majoritatea populației românești sărăcea lovită de soartă, alții creau catacombe, trăindu-și viața precum cârțile și visând la fel de fel de aberații.

Acum ținutul, care include și vestita comună Flămânzi, este pe punctul de a se prăbuși în propriul interior și tre-

Ușa de casă de comerciant evreu. O dată deschisă, puteai intra în casa sau în tunel.

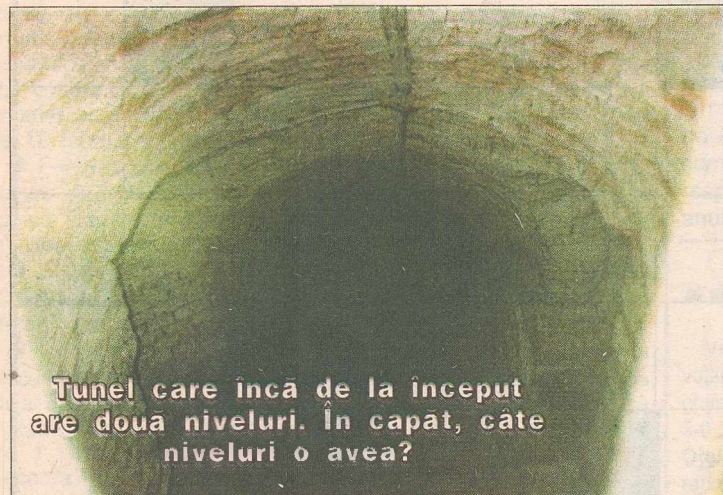

1992 - Un tunel surpat a făcut să se incline magazinul central „Botoșani”. Intrarea în el se vede și azi.

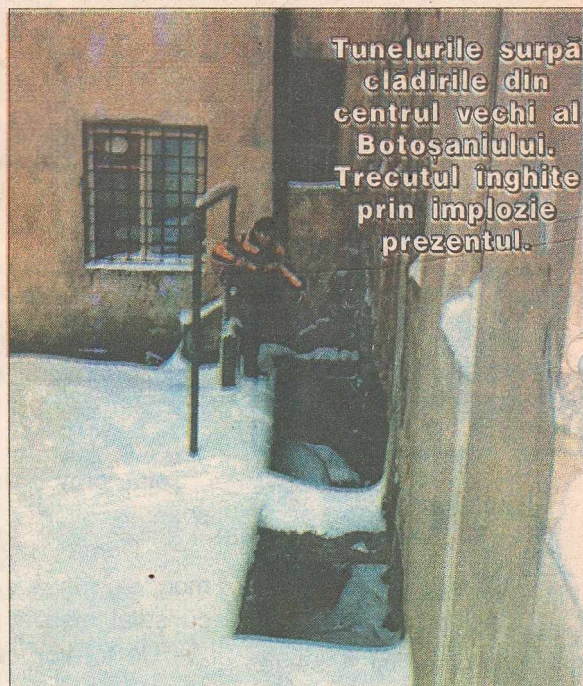
Botoșaniului datează din 1234 și este datorată comercianților armeni care s-au așezat aici. Orașul în sine era o etapă pe „drumul chihlimbarului” care lega cetatea Chilie de Marea Nordului.

În anul 1495 Ștefan cel Mare a clădit în zonă mănăstirea Popăuți (situată astăzi în zona gării Botoșani), clădire fortificată și care poseda și un tunel de 2-3 km ce ducea spre pădurile înconjurătoare. Este de altfel singura construcție românească de acest gen care avea rol efectiv protector pentru populația locală.

Subteranele din orașele județului,

Tunel care încă de la început are două niveluri. În capăt, câte niveluri o avea?

Tunelurile surpă clădirile din centrul vechi al Botoșaniului. Trecutul înghite prin implozie prezentul.

Ar trebui deci luate măsuri dincolo de a constata ineditul situației.

P.S. Mulțumim dlui Băjenaru, istoric la Muzeul din Botoșani pentru ajutorul dat în elucidarea misterului care planează asupra ciudatelor construcții subterane.

CRISTIAN BUTARU ■

Ultima oră:

Cum e Tur(i)cu și pistolul !